

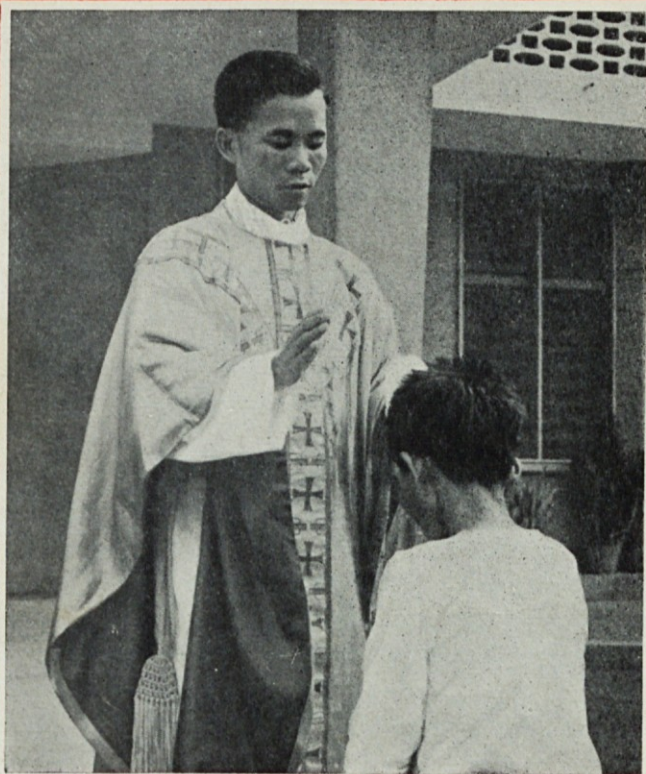
KATOLIŠKI MISIJONI

LAS MISIONES CATOLICAS

1966

- XL -

12

SVET KRISTUSU!
KRISTUSA SVETU!

3.000 DOLARJEV V „REŠEVALNI SKLAD KATOLIŠKIH MISIJONOV“

V zadnjih številkah našega lista smo prosili bravce za prispevke v takozvani „Reševalni sklad Katoliških misijonov“, ki ima namen kriti gmotno izgubo lista v letniku, ki ga s to številko kljub vsemu srečno končavamo.

Kako je prišlo do te izgube? Zelo enostavno: V Argentini, kjer se „Katoliški misijoni“ izdajajo, je v tem letu vladal čuden ekonomski položaj. Med tem, ko so se stroški za tiskanje in izdajanje knjig in revij podražili za 40%, so se dohodki naročnine in prodaje v inozemstvu znižali za 20 % radi istočasnega padca vrednosti dolarja na takozvanem paralelnem menjalnem trgu.

Za „Katoliške misijone“, ki so splošen slovenski list in imajo več kot dve tretjini naročnikov izven Argentine ter so bistveno odvisni od tega, kar jim prinesejo tuje valute, je ta položaj izredno resen.

Zato smo se obrnili s prošnjo na naše naročnike in misijonske prijatelje, da listu v tej stiski pomagajo, in sicer s prispevki v „Reševalni sklad Katoliških misijonov“. Da krijemo deficit, potrebujemo kakih 3.000 dolarjev. . .

Doslej so se naši prošnji odzvali sledeči naročniki:

Ga. Marija Zakrajšek, Ramos Mejía, Argentina, poleg dosmrtna naročnine še 1.000 pesov.

Gdč. Marija Ilija, Venezuela, 60 dolarjev.

N. N. Lanus, Slovenska vas, Argentina, 500 pesov.

G. Amon Marijan, Munro, Argentina, 1.000 pesov.

Č. g. Stanko Skvarča, Luján, Argentina, 500 pesov.

G. Jakob Maček, Ramos Mejía, Argentina, 500 pesov.

Mrs. Mary Ivančič, USA, 20 dolarjev.

N. J., Francija (po č. br. Klančarju CM), 100 NF.

N. N., Slovenska vas, Argentina, 500 pesov.

Rojaki v Bedfordu, Anglija, izkupiček tombole v ta namen, 24 dolarjev.

Torej ravno 10 posameznikov oz. skupin, ki so takoj razumeli našo stisko in odprli srce, odprli roke! Naj vsem Veliki Misijonar Kristus Gospod stotero poplača to posnemanja vredno požrtvovalnost za stvar Njegovega kraljestva na zemlji!

Vsa nakazila nadaljnih darovalcev, prosimo, v čekih (iz inozemstva) kot so razloženi zadaj v tej številki, na ime Ladislav Lenček CM, in naslov: Cochabamba 1467, Buenos Aires, Argentina.

OPTIMIZEM SVETE NOČI

Beseda je meso postala.

Ta dogodek je postal središče in gibalo svetovne zgodovine. Učlovečeni Bog mora z delom odrešenja postati podoba sveta. V svoji Cerkvi nadaljuje božično skrivnost, dokler na sodni dan ne doseže polnosti starosti in bo v njem vse dobilo svoj poveljani obraz.

Pretežke misli za tako ljubek prizor! Mati z otrokom, mlad mož, ne oče, ampak varuh otroku, in pravi mož njegovi materi. V vsem nepojmljivem siromaštvu je že v svetu teh treh ljudi taka polnost vedrine, lepote in vzvišenega dostojanstva, da mora človeštvu zastati dih.

Prvi misijonski dan! V kamniti ovčji staji zaživi brezmejnost božjega optimizma. Ni igraca, stopiti v človekovo mizerijo z nalogo, da se skoznjo priboriš do blišča nebes. Kaj ni to srce vsegga misijonskega optimizma? Kolikokrat je treba pričeti v betlehemiški zapuščenosti, kolikokrat se priplazi do norosti razjedajoč obup nad spoznanjem človeške revščine in lastne nemoči. Kolikokrat samota zamaje hraste v njihovi nekdanji trdnosti. A vendar: božična skrivnost se ponavlja. Že na začetku poti je prižgana luč vedrega optimizma.

Brez optimizma bi danes ne imeli 14.000 domačih duhovnikov. Ko jih je bilo v začetku stoletja 870, so še vedno mnogi zmajevali z glavami: kaj ne bodo prinesli katastrofo? Brez optimizma bi ne imeli okrog 300 temnopoltih

škofov, med njimi celo kardinale. Brez optimizma bi ne bilo zgrajenih in včasih na slepem optimizmu zgrajenih 74 velikih semenišč, kjer se 6.000 fantov iz misijonskih narodov pripravlja na duhovništvo. Brez optimizma bi si ne bilo mogoče misliti 35.000 mladih fantov v misijonskih deželah, ki v malih semeniščih iščejo pot do duhovniškega poklica.

Priče Kristusove, pričujočnost božja na zemlji, to so male in velike misijonske postaje, mali in veliki „Betlehem“, posejani širom zemlje. Povsod v temo sveti luč istega božjega optimizma.

In kaj je koncil drugega kakor veselo oznanilo svete noči. „Dobri papež“ Janez XXIII, je vlil koncilu in pokoncilskemu vrenju in iskanju toliko vernega optimizma, da ga nihče več ne bo ugasnil. Kdor hoče biti danes v svetu pričča Kristusova, se ne sme uvrstiti med farizeje, ki svoje narejeno in zmaličeno krščanstvo branijo pred papežem in škofi; ne sme begati sebe in vztrajno preustvarjanje Cerkve in sveta rušiti s hlaskanjem za novotarijami zaradi novotarstva; ne sme stati ob strani kot „modri, kritični“ opazovavec; ne sme zdvajati nad krizo časa in čakati boljših dni za svoje delo. Danes je doba optimistov, ki se ne plašijo očitkov malovernih; ki zaupajo Cerkvi, ker je nadaljevanje učlovečenja božje Besede; ki gredo z njo v skrbi in razočaranja, v trpljenje in veselje, v stisko in srečo. Luč optimizma so si prižgali ob svetonočni skrivnosti, zato so brez farizejskega narejanja, pač pa polni zaupanja, da evangelij bo preupodobil svet.

Prav pred kratkim je Pavel VI. govoril o poslanstvu Cerkve v svetu. Oznanjati božjo Besedo, torej oznanjati svetonočno skrivnost, to je najbolj neodložljiva naloga Cerkve: škofov, duhovnikov in laikov. Naša škofija, naša župnija pa je ves svet. Kristus v Cerkvi mora biti povsod pričujoč.

Pa je Pavel VI. govoril še o naveličanih laikih, ki izkoriščajo koncilsko iskanje in pokoncilsko obnovo v to, da tirajo vse v dvom in terjajo zase lagodnejše krščansko življenje. Kakor je boleče, Cerkev mora mimo njih, ker so znamenje odmiranja. Cerkev pa ne umira, ampak hoče živeti polno življenje. Zato papež pozdravlja laike, ki so prav zdaj ob koncilu odkrili, da so katoličani, in to jih napolnjuje z veseljem in utrjuje v njih dejavno voljo za novo apostolsko delo.

Cerkev nosi Kristusa v današnji čas. Beseda je meso postala tudi za danes, za nas, za vso človeško družino dvajsetega stoletja.

Zato drži, kar je ob drugi priliki (16. septembra letos) dejal Pavel VI.: „Zaživeti moramo v misijonski klimi, v misijonskem podnebjju“. V tem podnebjju diha pravo krščanstvo. In v tem podnebjju ni bolnega pesimizma, ampak vedri optimizem.

Sveta noč, blažena noč, ki si nam dala luč krščanskega optimizma!

Baragovo misijonišče, uredništvo in uprava „Katoliških misijonov“ želijo
BLAGOSLOVLJENE BOŽIČNE PRAZNIKE
vsem misijonarjem, naročnikom in misijonskim prijateljem!

DESET LET BARAGOVEGA MISIJONIŠČA

V mesecu decembru letos poteče 10 let, kar smo se slovenski lazaristi naselili v Slovenski vasi v Lanusu pri Buenos Airesu. Najprej smo se nastanili v najeti hiši, dočim smo službo božjo opravljali v prizidku Slovenskega doma. A takoj smo začeli z gradnjo Baragovega misijonišča in kasneje tudi cerkve Marije Kraljice, pred nekaj leti pa še vikarijske ljudske šole.

Ker Baragovo misijonišče ni mišljeno toliko kot stavba, ampak ustanova z gotovim ciljem, lahko rečemo, da je njega rojstni dan — dan naselitve slovenskih lazaristov v Slovenski vasi. Med rojaki smo se naselili prav zato, da bi v kar najbolj slovenskem okolju ustvarili stalno žarišče slovenske zamejske misijonske akcije in vzgajališče novih misijskih poklicev.

Ime „misijonišče“ smo ustanovi nadeli zato, da bi že s tem nakazali, kaj hoče „Baragovo misijonišče“: Poleg dušnega pastirstva med rojaki v Slovenski vasi in med domačini v okolici, nadaljevati poslanstvo nekdanjega Misijonišča v Grobljah pri Domžalah, ki je bilo eno središč slovenske misijonske akcije v času med prvo in drugo svetovno vojno.

In res, kakor so tamkaj izhajali „Katoliški misijoni“, vodilna slovenska misijonska revija, tako je „Baragovo misijonišče“ dom „Katoliškim misijonom“ v zamejstvu. Kakor je bilo Misijonišče Groblje sedež Misijonske mašne družbe, tako je Baragovo misijonišče zagotovilo nepretrgano, trajno opravljanje „večnih“ svetih maš. Kakor je bilo Misijonišče Groblje vez in pomoč vsem slovenskim misijonarjem, brez razlike pripadnosti tej ali oni družbi, tako imajo slovenski misijonarji tudi v Baragovem misijonišču zvestega prijatelja, ki jih takorekoč spremlja na vsak korak in jim skuša pomagati, kajpada vse s sodelovanjem celotnega slovenskega misijonskega zaledja v zamejstvu. Kakor so v Misijonišču Groblje vzgajali nove misijonarje - lazariste in jih pošiljali v misijone, tako je tudi Baragovo misijonišče vzgojni zavod za nove misijonske poklice.

Vzgajati nove misijonarje in jih potem pošiljati v misijone, je pglavitni, a tudi najtežji cilj Baragovega misijonišča. Prvi gojenci so vstopili šele, ko je bilo misijonišče zgrajeno, torej pred kakimi sedmimi leti. Od tistih fantičev sta po šestih letih šolanja dva že vstopila v noviciat Misijonske družbe sv. Vincencija Pavelskega - lazaristov. Molimo zanju, da vztrajata, da dosežeta duhovništvo in misijonski delokrog in da tistim, ki stopajo po isti poti, dasta dober zgled. Poleg teh dveh novincev ima Baragovo misijonišče danes še 17 gojencev, v kratkem pa upa število kandidatov znova pomnožiti.

Baragovo misijonišče se je ustvarilo in se vzdržuje v nemajhni meri s pomočjo dobrotnikov. Zadnje čase se je ta pomoč osredotočila pred vsem okrog vzdrževalnin, ki naj bi kot glavnice vse naprej pomagale misijonišču, sprejemati tudi bolj revne, a talentirane dijake in jim nuditi zahtevno šolanje in vzgojo misijonskega zavoda. Naj se ob desetletnici Baragovega misijonišča še posebej prav iskreno zahvalimo vsem blagim dobrotnikom, ki jih imamo itak še dnevno pred očmi, ko molimo „Za dobrotnike Baragovega misijonišča in cer-

kve Marije Kraljice": „Povrni milostno, Gospod, vsem, ki nam zaradi tvojega imena kaj dobrega store, z večnim življenjem!“

Zahvala — najboljša prošnja! Tudi mi, ko se zahvaljujemo, prosimo za pomoč. In sicer pri nujno potrebni gradnji posebnega poslopja za internat Baragovega misijonišča. Sedanje poslopje je razmeroma majhno, kajti grajeno je bilo z idejo, da bo stavba končno služila le kot samostanska hiša in obenem župnišče s potrebnimi prostori za zdravo farno organizirano življenje. Začasno pa ti prostori služijo za internat Misijonišča, za študijsko sobo, za učilnico, itd. ne le za bivališče šestim sobratom in za vse farno življenje. Tako ne more biti dolgo naprej, kajti število gojencev narašča (in Bog daj, da bi zelo), prežalostno bi pa bilo, ako bi jih radi pomanjkanja prostora morali zavračati. Za desetletnico, ali se bo našel kak dobrotnik, ki nas bo razveselil s krepkim darom v ta namen?

Ob koncu še zahvala staršem, ki so v teku teh dosedanjih let zaupali fantiče Misijonišču. Srčna Vam hvala! Tudi če ta ali oni gojenec ni ostal ali ne bo ostal v zavodu, kar je v Baragovem misijonišču pridobil, mu bo prav prišlo za vse življenje! Pa prošnja še drugim staršem: Pošljite nam veliko fantov, ob katerih ne izključujete misijonskega poklica! Med mnogimi jih bo gotovo nekaj z misijonskim poklicem. Tu se bo ta znašel kakor dobro seme v dobri zemlji z vsemi pogoji za rast in sad! Naj nam svetniški slovenski škof Baraga stoji ob strani!

L. Lenček C.M.

Pogovor z Bogom

(Žetev - 67 spev)

Ti stojiš vedno samotен onkraj struge mojih pesmi.
Valovi mojih zvokov perejo tvoje noge,
ali jaz ne vem, kako bi jih dosegel.

Ta igra moja s teboj, je igra iz daljave.

Bolest ločitve je,
ki se topi v melodijah moje piščalke.

Jaz čakam na čas,
ko bo tvoj čoln pristal na mojem bregu
in boš vzel mojo piščalko v svoje lastne roke.

Rabindranat Tagore

Baragova misijonišče^{V V}

SPOROČA,

da za prihodnje šolsko leto sprejema fante za peti in šesti ljudsko-šolski razred in za prvo, drugo ter tretjo gimnazijo.

Sprejemajo se fantje iz Slovenske vasi in iz vse slovenske skupnosti v Argentini.

Ne sami ne njih starši ne smejo izključevati duhovniškega in misijonskega poklica.

Gojenci iz Slovenske vasi pridejo zjutraj pred 7. uro v zavod in odidejo domov ob 12, ob 13 se vrnejo in ostanejo v misijonišču do pol sedmih zvečer.

Ostali fantje so takozvani **notranji gojenci**, ki jim je misijonišče za čas šolskega leta drugi dom in so z vsem oskrbljeni. Vsake 14 dni in ob večjih počitnicah gredo domov, če niso preveč oddaljeni.

Ne le vzgojo, ampak ves šolski pouk prejemajo gojenci v misijonišču samem, kjer so **njih profesorji slovenski duhovniki in laiki**. Izpiti, ki jih delajo, imajo pravico javnosti.

Starši, ki hočete zagotoviti svojim fantom temeljito vzgojo in izobrazbo, zraven pa jim pomagati do morebitnega duhovniškega in misijonskega poklica, pošljite svoje fante v Baragovo misijonišče! Srčno jih bomo veselili!

Vzdrževalnina po dogovoru.

Nadaljna pojasnila in prijave telefonsko v popoldanskih urah na T.E. 922-4570 superiorju Ladislavu Lenčku CM, ali pismeno istemu na naslov Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires, ali pa osebno v Misijonišču samem kateremukoli duhovniku na istem naslovu.

Z A M B I J A, Z A M B I J A

Severni del Rodezije se je leta 1965 osamosvojil in dobil ime Zambija. V tej novi državi živi dva milijona in pol prebivavcev; problemi so podobni kot v vseh mladih afriških državah in državicah. Misijonsko delo je lepo razvito, saj v Zambiji je že ena nadškofija, sedem škofij in ena apostolska prefectura, torej kar devet misijonskih področij. Katoličanov je skoraj pol milijona, po točnih podatkih 16% vsega prebivavstva. Misijonarjev je 325, od teh 36 domačinov. Vzgaja se tudi 22 bogoslovcev in misijonarjem pomaga 76 bratov in 327 sester.

Ti podatki bi imeli za nas Slovence le splošen značaj. A zgodilo se je nekaj, kar nam bo Zambijo približalo in bomo morda o njej pisali, kot so desetletja dolgo Katoliški misijoni pisali o Bengaliji.

Nova misijonska domovina

Slovenski in hrvatski jezuiti so s svojim delom v Indiji postali naš ponos in buditelji misijonskih poklicev. Komu še ni prišlo v roke poročilo p. Porderžaja, Sedeja, Demšarja, Cukale in drugih? Bengalija bo zapisana v naši misijonski zgodovini kot so zapisane pokrajine Velikih jezer v Ameriki.

Toda Indija se je zaprla. Novi misijonarji ne morejo več prihajati. Misijonski duh med slovenskimi jezuiti pa ni zamrl. Zato so začeli iskati novo področje svojega misijonskega delovanja. In našli so Zambijo. Tam delajo poljski jezuiti. A že 25 let jim nihče ni prišel na pomoč. Misijonarji so ostareli, moči pešajo, delo narašča in misijon v Zambiji je zašel v krizo.

Na pomoč žele priskočiti slovenski in hrvatski jezuiti iz domovine in tujine. Iz Katoliških misijonov že vemo, da tam lepo vrsto let deluje p. Radko Rudež DJ in da jim ja zadnji čas prišel na pomoč brat Fostač, hrvatske narodnosti. Za vse uporabni brat živi v centrali, p. Rudež pa se je no obisku v domovini vrnil na svojo postojanko v Kapoche. Tam je sam sredi ogromnega dela, in to že sedmo leto. In kako toži v svojem pismu:

Jaz sem najmlajši, pa imam že 44 let. Zaposlen sem kar preveč. Pogosto sem na nogah od jutra do treh popoldne in tudi za trenutek ne sedem. Ko se pripravim, da bi si skuhal kosilo, ti pridejo ljudje no zdravila. V dvajset vseh tod okrog ni nobene lekarne, zdravnika pa še manj...

Vrnil sem se na mesto, kjer sem služboval čisto sam skoraj šest let. Sem še vedno sam. Postojanko sem dobil zanemarjeno, ker skozi dve leti ni nikogar sem bilo, razen enkrat na mesec za mašo. Popravil in uredil sem, kar se je dalo, toda brez pravega veselja, ko se pa v mestu nikakor ne morejo odločiti: ali obdržati jo ali ukiniti. Škof je edini, ki jo hoče ohraniti, ker je edina postojanka z nekim prirodnim okoljem (mislim z ljudmi v okolici). Drugi so za to, da z njo prenehamo. Zato tudi nihče sem ne mara. Jaz sem jo gojil in ljubil skozi šest let. Biti sam je težko. Samo sedem milj od mene, toda čez mejo v Mozambiku, so imeli španski patri postojanko. Pomagale so jim štiri sestre z majhno kliniko. Vse so zapustili in odšli. Ni ljudi v okolici

in samota jih je ubijala. Ljudje pa so tipični materialisti. Drugod se ljudje počasi dvigajo in razvijajo, tukaj pa se le pije in pije (pivo narejeno iz koruze). Tudi učitelji se ves prosti čas vdajajo popivanju. Težko je priti do ljudi. Osem mesecev v letu so razpršeni po njivah daleč od vasi, ostale štiri pa se zbero le k popivanju! Morda je krivda tudi pri nas misijonarjih, da ni boljše. Prvič: Poljaki že 25 let nikogar ne dobe iz domovine. Drugič pa še tisti, ki so tu, niso dovolj povezani. Bog daj, da bi naši rojaki prišli; a uspešno bi lahko delovali samo, če bi jim bilo dodeljeno posebno področje, da bi si medsebojno pomagali, še prej pa temeljito preštudirali položaj. Prošil sem škofa in predstojnika, da bi nam tako področje dodelil. Ko bo prišel p. Kokalj, mislim, da se bo tudi za mene začelo novo življenje. Slišal sem govoriti učitelje tukaj, da nameravajo dati Jugoslovanom dolino Katondwe-Kapoche. To bi bilo grozno! V dolini je le 8 tisoč ljudi, razpršenih po 76 vaseh na daljavo 60 milj; odrezana pa je 160 milj od mesta... Vmes je praznina! Žive duše nikjer. Samo ena postojanka še je 60 milj proti mestu, okoli 7.000 ljudi, potem pa nad 100 milj sama puščava. Upam, da bo provincial toliko moder, da pride na ogled, preden bi se odločil. Sicer sem mu pa o vsem tem pisal.

Ker je mesto tako daleč, me kar nič ne mika iti tja. V osmih mescih sem žel le dvakrat. Vodil sem duhovne vaje za sestre. Enkrat blizu mesta, drugič pa 150 milj dlje proti severu. Na sosednji postojanki je sedaj samo en pater, ker je drugi zelo bolan v mestu (76 let). Ima pa dva brata, pa še pet sester je tam (dve vodita majhno bolnišnico: 30 postelj; ena je celo diplomirana zdravnica). Daleč okoli ni vasi, imajo pa internat za dečke in za deklice, tako da je kar precej življenja med šolskim letom. Na naši šoli je prav toliko gojencev, a brez internata, četudi nekateri ostanejo kar po cel teden na postojanki, ker jim je do doma le predaleč, pa še bolj zato, da se zvečer lahko skupaj uče. Mnogi so precej nadarjeni, manjka pa jim podlage. Družina jim nima kaj nuditi.

P. Kokalja zelo dobro znam, kot znam tudi njegove Šmarnice. Idealen pater! Da bi mu le dali področje, kjer bi mogel bolj intenzivno delovati. Škoda, da p. Tomažin ne more takoj priti, ker je prav sedaj stiska največja. Pred dvema tednoma se je z avtom ubil mlad Američan, ko je nastopil kot predstojnik postojanke Cingombe. Nadškof se je pri pogrebu jokal. Premestiti so morali celo vrsto natrov, da so lahko drugega poslali na izvirni mesto. K sreči je ravno takrat prišel drug Američan, ki je prevzel prokuraturo in sprejel še mestno župnijo v Broken Hill, da je drug pater lahko šel v Cingombe. Sedaj je na treh velikih postojankah samo en pater. Kako naj pridemo skupaj? Kako naj začnemo sistematično delati? Morala bi priti skupina kakih 20 misijonarjev, da bi lahko smotrno zastavili. Sanje! Naj se nas nebo usmili!

To misijonsko stisko je misijonar živo prikazal, ko je bil na obisku v domovini. Ker je že prej živela v mladih jezuitih misijonska misel, saj je njih razpoznavni znak, je naletel na odprta srca. In danes moremo povedati bravcem Katoliških misijonov veselo novico: pripravlja se „misijonsko romanje“ v Zambijo. Iz raznih vetrov naj bi se zbrali slovenski in hrvaški jezuiti, in upajo, da jih bo koncem leta 1967 v Zambiji že osem. In p. Rudež ne bo več sam, Slovenci pa bomo dobili novo misijonsko domovino, ki jo bomo s srcem spremljali, misijonarjem pomagali in se z njimi veselili uspehov pri gradnji Cerkve v osrčju Afrike.

To je naš novi misijonar, ki začenja „romanje“ v Zambijo. Kdo od bravcev ga ne pozna? Saj že celo leto objavljamo posamezne odlomke iz njegovih lepih misijonskih šmarnic, ki jih bo Baragovo misijonišče 1967. izdalo v posebni knjigi.

Kdo je p. Jože Kokalj? Rojen je bil v Ljubljani leta 1929. Njegov oče je bil sodnik in je služboval v Ljubljani, potem v Zagrebu kot član „stola sedmorice“ in v Belgradu kot namestnik višjega državnega tožilca. Mati pa je po poklicu učiteljica. Tudi njegov brat je pravnik, sestra pa je študentka medicine. Ko je Jože skončal šest razredov klasične gimnazije v Ljubljani, je leta 1945 stopil k jezuitom v Zagreb. Tam je skončal sedmo in osmo šolo, filozofijo, bil prefekt v semenišču, kjer je zdaj rektor brez prej omenjenega misijonskega brata Fostača, bogoslovje, nato pa v Dubrovniku takoimenovano tretjo probacijo. V duhovnika je bil posvečen leta 1955 na sam dan 400-letnice smrti sv. Ignacija Lojolskega.

Kot mlad pater je bil nastavljen za kaplana v Brezju pri Mariboru, kjer jezuiti vodijo dušno pastirstvo. Župnija je bila ustanovljena 1948 in obsega predvsem industrijski del mariborske okolice. Osemletna praksa mu je prinesla veliko izkušenj. Istočasno je kot član škofijskega sveta za pastoralno sociologijo pomagal reševati aktualna vprašanja v celotni škofiji. Poleg šmarnic, ki jih objavljamo, je sodeloval pri verskem listu Družina in pri šmarnicah za leto 1966. Seveda je posegel tudi v izredno delo: vodil je tri skupine duhovnih vaj za duhovnike in devet tečajev za mladino.

Misijonski poklic na v njem živi že od njegove četrte gimnazije. Sodeloval je pri misijonskih krožkih, ki so jih vodili lazaristi v Ljubljani, zlasti pri Misijonski dijaški zvezi. S svojim delom se je tako odlikoval, da je takrat dobil za nagrado Jakličev življenjepis misijonarja Knobleharia. Kal misijonskega poklica je iz dijaških let vztrajno klila in dozorela tako daleč, da bo p. Jože Kokalj januarja iz Londona odletel v Zambijo kot organizator novega slovensko-hrvaškega misijona. Letos meseca aprila je namreč prišel v Italijo in po večmesečnem iskanju potnih dovoljenj ima končno v žepu vse dokumente: medtem pa je v Angliji pridno študiral angleščino, ki je uradni občevalni jezik v Zambiji.

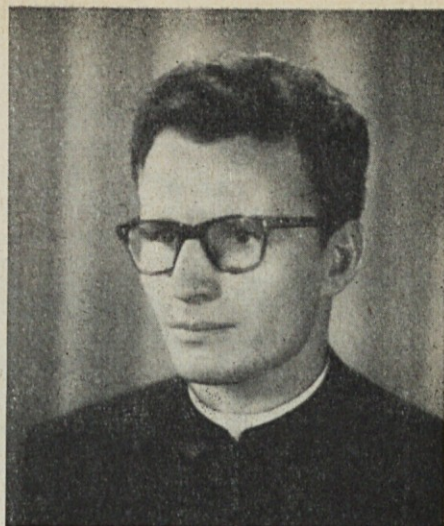
Tako odhaja v misijone naš novi misijonar, naš nekdanji sodelavec in iskren prijatelj. Želimo mu na pot vse blagoslove: želimo, da bi se dolgoletne sanje uresničile in bi mogel v Zambiji zaorati globoko brazdo. In prav tako mu želimo, da bi že naslednje leto dobil pomočnike, ki jih pričakuje.

Pater Lovro Tomažin DJ

Enega teh misijonarjev, ki so na poti v Zambijo, že poznamo. To je p. Lovro Tomažin DJ, ki je odšel iz Argentine v Indijo, da tam skonča študije, se izpopolni v angleščini in misijonsko razgleda. Misijonar je bil rojen 27. oktobra 1930 na Krki na Dolenjskem. S svojimi starši je prišel kot begunec v Argentino. Kot študent se je udeleževal v slovenskih mladinskih organizacijah in bil leta 1965 predsednik Slovenske fantovske zveze. V zavodu škofa Rožmana v Adrogué pri Buenos Airesu je študiral bogoslovje, bil leta 1963 posvečen v duhovnika, pa kmalu nato, podobno kot p. Alojzij Kukovica, vstopil k jezuitom. Vstopil pa je z željo, da bi mogel iti v misijone. Zapustil

P. Jože Kokalj DJ

P. Lovro Tomažin DJ

je v Buenos Airesu (San Justo) mater in sestri, pa na hitro, brez poslavljanja odšel v Rim, od tod pa v Indijo in že se nam je od tam oglasil z lepim pismom, kjer se nam sam predstavi.

Dragi misijonski prijatelji!

Vsekakor kaže, da je tudi meni dana ta milost, da bi poganom oznanjal veselo novico — našega Gospoda Jezusa Kristusa, in sicer v misijonu Lusaka, v državi Zambija v Afriki. Za to milost bi rad izrazil svojo globoko hvaležnost v naši slovenski reviji *Katoliški misijoni*. In sicer najprej Bogu; saj to je povsem dar, milost presv. Srca Jezusovega kakor duhovništvo sploh. Nato pa vsem, ki so mi do tega poklica pripomogli z molitvijo, žrtvijo, besedo, zgleodom ali na kak drug način. Vsem: Bog povrni!

Kot rečeno, sem določen za misijon Lusaka v Zambiji, kjer že lepo vrsto let deluje naš misijonar p. Rudež DJ. Tja je pred nekaj mesci odpotoval tudi brat Fostač, Hrvat po rodu. Sedaj se nahajam na univerzi De Nobili v Poona, Indija, da dopolnim študije, kot je v jezuitski družbi navada, obenem pa se izpopolnim v angleščini ter se malo razgledam po misijonskem svetu. Za vse to je tukaj dokaj primeren kraj, kajti tu je velika papeška univerza, nekateri jo imenujejo „mala Gregorijana“ v Indiji (prava Gregorijana je v Rimu), kjer študirajo bogoslovci takorekoč iz vseh kontinentov, tako škofijski kakor redovniški. Največ je seveda domačinov Indijcev.

Ako bo šlo, kot je predvideno, bom ob letu osorej tukaj dokončal študij in odpotoval v Zambijo, od koder me vabijo, naj hitro pridem, kajti žetev je tam velika, žanjcev pa zelo malo. Prosimo Gospoda žetve....

Zelo se priporočam v molitev in vse prisrčno pozdravljam. Svet Kristusu, Kristusa svetu!

*P. L. Tomažin
s svojo mamo*

(Misijonarjev za-
časni naslov: p. L.
Tomažin S.J., De
No bili College,
Poona 14, India)

Zdaj bomo nestrpno čakali pisem naših novih misijonarjev. Čakali pa bomo tudi novih imen: duhovnikov in bratov jezuitov ter tudi laičnih pomočnikov, ki jim bodo prihiteli na pomoč. Vse kaže, da nam bo Zambija veliko povedala, ne le zaradi novega misijonskega zagona, ki ga bodo novi misijonarji dali vsej naši misijonski akciji, ampak tudi zaradi novega, modernega misijonskega prijema, s katerim se bodo lotili dela. Saj že samo velika razgledanost in sodobno mišljenje ter pristni pokoncilski duh p. Jožeta Kokalja napoveduje tudi v tem pogledu svežino in nov zamah.

Zato se začetega podjetja srčno veselimo, ga pozdravljamo in vsem misijonskim prijateljem, bolje povedano: vsem vernim Slovincem, priporočamo!

Kakšen naj bo misijonar?

Amerikanski jezuiti so izvedli zanimivo anketo. Vprašanja so poslali v 32 različnih držav 459 patrom. In rezultat te ankete je bil:

Tipični amerikanski jezuitski misijonar naj bi bil 42 let star, a dela že devet let v misijonih v vzgojnem zavodu ali kot socialni delavec med ubogimi. Doma je iz vzhodnih predelov Združenih držav, ima poleg teologije tudi univerzitetno diplomu iz kakega znanstvenega področja, ima pa v sebi občutek, da za misijonsko delo ni dosti pripravljen. Več bi moral vedeti o kulturnih, socialnih, duhovnih in gospodarskih problemih dežele, v kateri deluje. In jezik bi moral boljše obvladati. Sredi socialnega vrenja, med katerim živi, ima občutek, da bi moral več delati na socialnem področju. V verskem pouku mu je najtežje govoriti o moralnem nauku Cerkev, o zakonu in kontroli rojstev in pa razložiti, zakaj je le katoliška Cerkev „edino prava vera.“

KLIC OB ENAJSTI URI

„Samo za Evropejce“, tako je napisano na mnogih koncih sveta na pregradi, ki brani v prostor za njimi ljudem drugih ras. Morda bo preteklo samo še 30 let, pa bo ta napis dobil drugačno vsebino. Kajti na ves glas raznobarni narodi danes obtožujejo belce ropa. Ta rop se je pričel v 16. stoletju in danes dokončal. Naravnost senzacionalno je dodal svoje opombe k temu napisu „Samo za Evropejce“ oblat P. Tissa Balasuriya na Cejlonu. Svojih misli ni objavil v kakem zakotnem misijonskem lističu, ampak v Amerikanskem univerzitetnem glasilu „Commonweal“.

„Če je v najslabšem primeru res tako, da bela rasa ne more živeti v sožitju z drugimi, ali potem ni pošteno, če jo prosimo, da si ne lasti toliko zemlje na tem svetu? Če Avstralci in Novozelandci žele ohraniti rasno, kulturno in religiozno svojskost, zakaj ne bi Novozelandcev preselili v Avstralijo in novozelandske otoke prepustili Japoncem? In ali ne bi moglo štiri milijone Kanadčanov iti v Združene države in ogromne pokrajine Zapadne in Srednje Kanade prepustiti Kitajcem, ki bi počasi prihajali tja iz Mongolije in Sibirije? — UNO bi mogla v roku 30 let preseliti v Združene države 12 milijonov Avstralcev in Avstralijo izročiti Indijcem.“

Kakor to zveni fantastično, je vendarle dejstvo, da bo moral svet v roku 35 let eni milijardi Kitajcev dati prostor za življenje. In leta 2.000 bo v vsej Oceaniji z Avstralijo vred še vedno le manj ko 30 milijonov prebivavcev, dočim bo morala Indija hraniti 600 do 700 milijonov ljudi.

O tem beli Zapad molči. „Kot pravljico pozabimo vse to“! A Cerkev na koncilu je mislila na vse to. Azijski in afriški narodi danes obsojajo krščanski Zapad, da je zmalčil besede svetega pisma: „Množite se in napolnjujta zemljo“ v ozkosrčno rasno geslo: „Množite se, a ostanite tam, kjer ste“.

Cerkev v prognozi svetovnega prebivavstva gleda realnost. Ko se bo pisalo leto 2.000, bo po dosedanjem gibanju narodov slika takale: v Evropi bo komaj 15 odstotkov svetovnega prebivavstva. V tej Evropi živi trenutno 44 % katoličanov. Po proračunu UNESCO-a bo leta 2.000 v Evropi le 24% katoličanov. V Severni Ameriki bo le 5% svetovnega prebivavstva, v Južni pa 9,4%. Afrika bo narasla na 8,2%. A Azija v svojem mogočnem porastu bo imela 61,8% vsega svetovnega prebivavstva. Dočim bo vsa Oceanija imela komaj pol procenta.

In takrat se utegne zgoditi, da bodo vzhodni narodi belo raso potisnili za plot in napisali: „Samo za belce“.

Kolo zgodovine se bliskovito premika. Koncilski očetje so gledali z odprtimi očmi in bi nas radi predramili vsaj zdaj ob enajsti uri.

ANDREJ TUMPEJ, C. M. – OSEMDESETLETNIK

Od Koroške do Carigrada so vodila apostolska pota slovenskega misijonarja Andreja Tumpeja. Letos 29. novembra slavi svoj osemdesetletni jubilej in v svojem poslednjem misijonu Smederevu spremlja kot vedno življenje Cerkev.

Prvemu uredniku „Katoliških misijonov“, apostolu Balkana, začetniku mnogih apostolskih akcij, vedno mlademu in v Cerkev zaljubljenemu misijonarju naš pozdrav in iskrene čestitke!

Čestitke ne samo za preteklost. Bila je pestra, bogata, včasih ognjevita in viharna, a povsod je ostala čudovita sled: ljubezen sv. Vincencija. Prekrižaril je Balkan, zbiral raztreseno klasje krščanske dobrote, navezal stike in danes ga ne pozna samo katoliška srenja, poznajo ga nič manj pravoslavni duhovniki in škofje, saj je premnogim bil ne le iskren prijatelj, ampak tudi pomočnik v njihovih stiskah in problemih. Če danes koncil odpira vrata in okna vsem kristjanom izven vidne Cerkve, moremo ugotoviti zgodovinsko dejstvo, da je misijonar Tumpej to delal vseh 40 let svojega delovanja v Srbiji. V to ekumensko ozračje je uvajal mlajše sobrate in jim s svojo energično roko utiral pot v neshojene pokrajine balkanskega življa.

Ne čestitamo Andreju Tumpeju kot možu preteklosti. Čestitamo mu vsaj toliko zaradi današnje njegove duševne svežosti. Ves v celoti sodi v koncil, njegovo miselnost in v pokoncilsko vrenje. Ni med nergači, ki se trmasto oklepajo starega, ni revolucionar, da bi poziral z novostmi brez cilja, pač pa je Vincencijevo pristen duhovnik Cerkve, ki ima pred seboj samo eno: odrešenje posamezne duše in zedinjenje vse krščanske družine v eni Cerkvi. Še več, njegov pogled objema ves svet.

Prvi je misijonsko idejo vrgel med lazariste, ko so še pripadali avstrijski provinci. Zaživela je v mladi slovenski ali jugoslovanski provinci in danes — gotovo v veliko tolažbo njemu samemu — moremo gledati sadove te ideje: prišli so Makedonci, prihajajo Srbi, Šiptarji. Tudi na viden način se je začel razodevati njegov univerzalizem. Ideje imajo svojo pot. Nikdar ni bil višji predstojnik, a nikdar ni bil mrtev podložnik. Njegove ideje so osvajale in osvajajo.

Zato mu čestitamo zaradi preteklosti, sedanjosti in tudi zaradi prihodnosti. Kdo je bolj spremljal delo emigracije? Kdo je bolj ljubosumno skrbel, da bi

Prvi urednik Katoliških misijonov g. Andrej Tumpej CM med pravoslavnimi duhovniki (drugi od leve)

misijonska ideja živela dalje, da bi „Katoliški misijoni“ živeli dalje in vršili svoje poslanstvo. Kdo je bolj vesel novih misijonskih podvigov? Kdo bolj nestrpno čaka, kdaj bodo njegovi misijonarji izgubljeno Kitajsko zamenjali z novim misijonskim področjem? Kot mladi bogoslovec pred 60 leti tako danes osemdesetletnik z mladostnim idealizmom pa s starostno zrelostjo pregleduje obzorja in sanja o božjem kraljestvu.

Dragi g. Andrej, ko boste v samotnem Smederevu prebiralih svoj rožni venec, ko boste držali Gospoda v svojih rokah, ne pozabite noben dan naših misijonskih prizadevanj, to Vas prosijo misijonarji na fronti in misijonarji v zaledju!

Posebno ne pozabite na naše sanje: da bi skoraj mladi rod slovenskih lazaristov zaoral novo brazdo nekje na misijonskem polju!

Bog Vas živi in ohranja v apostolski mladosti do zadnjega diha!

Branko

STRATEGIJA KITAJSKEGA KOMUNIZMA

Ruda Jurčec

Ruska in kitajska komunistična revolucija slavita v istem času svoj rojstni dan; sredi oktobra 1967 bo poteklo petdeset let, odkar je v Petrogradu zagorela bakla komunizma. Dne 1. oktobra pa je kitajska komunistična stranka slavila svoj sedemnajsti rojstni dan, odkar je prevzela vso oblast nad kontinentalno Kitajsko in to z zelo vidno podporo ameriške vlade, saj je v imenu Trumana general Marshall vodil vse priprave za prevzem oblasti po zastopnikih Maocetunga in za vsak slučaj prepeljal Čangkajška in njegovo vlado na otok Formozo, kjer še sedaj predstavljajo demokratično Kitajsko in ima v UNO in drugih mednarodnih ustanovah še tudi legitimacijo zastopati celotno Kitajsko. Toda Trumanova vlada takrat v dolgotrajnost Čangkajškove vlade ni verovala: ameriška politika je kontinentalno Kitajsko izročila Maocetungu in njegovemu komunizmu, ker je sledeč Rooseveltovim nazorom o demokratizaciji komunizma (on in njegovi svetovavci Hoppkins in Kennan so nekaj takega opazali v Stalinovi Rusiji ob koncu vojne in v letih 1945-46) po ugotovitvah generala Marshalla presodila, da se bo tudi Maocetung demokratiziral in začel novo dobo svobodnega napredka na Kitajskem. Kmalu se je pokazalo, da je bila taka ameriška diagnoza napačna.

RAZLIKE MED MOSKVO IN PEKINGOM

Razlike med obema komunizmoma so se pojavile že ob rojstvu. Ruska revolucija se je morala uveljaviti s terorjem in diktaturo, vendar je bila omejena samo na ozemlje Rusije v Evropi in Aziji. Po Leninovi smrti je diktatorske oblasti pograbil v svoje roke Stalin in se odločil za takrat edino pravilno politiko, da je treba najprej zgraditi zdrav in močan komunizem samo v eni državi. Njegov nasprotnik Trocki je smatral tako vrednotenje komunizma za izdajstvo marksizma in leninizma. Vendar je podlegel, Stalin ga je s svojo policijo izločil iz ruske politike in ga nazadnje izgnal v emigracijo, pa ga tudi tam ni pustil pri miru in ga v Mehiki dal ubiti po morivcu - komunistu, ki je bil zato najet v Belgiji. Stalin je gradil svoj komunizem v Rusiji zato, ker je poudarjal, da se mora Rusija sama izgraditi kot moderna, do zob oborožena trdnjava komunizma in Moskva bo potem šele mogla prevzeti vodstvo svetovne revolucije. Kdor je bil taki miselnosti nasproten, je bil obtožen trockizma in sledili so krvavi procesi v Moskvi, trajali tja do Stalinove smrti 1953 in odplavili skoraj vso vodilno skupino komunističnih poglavarjev. Nikdo izmed njih se komunistični doktrini ni oddaljil; njihov greh je mogel biti kvečjemu ta, da so obžalovali, ker je bila čistost marksizma in leninizma žrtvovana Stalinovemu oportunistu. Obenem z njegovo te-

zo o komunizmu v samo eni državi, se je Rusija krepila na znotraj, vendar ni bilo več jasno, ali v Rusiji še vlada diktatura proletariata ali pa je ves ogromen evropski in azijski ruski teritorij postal cesarstvo „rdečega carja“, ki mu je bilo ime Stalin.

Stalin je šel, toda Rusija je zlasti po drugi svetovni vojni postala ob Združenih državah voditeljica vsega sveta. Novi rdeči oblastniki v Moskvi na zunaj odklanjajo Stalinove zmote in nočeje nič več slišati o osredotočenju oblasti samo v eni osebi in povsod se poudarja, da se ruska politika vrača k Leninovim načelom.

Toda ruski komunizem je star petdeset let in kot tak more gledati na razvoj svetovne politike drugače kot pa pred trideset leti, ko je bila vsa ruska industrija šele v povojih.

PEKING PREVZEMA MOSKOVSKE IDEALE

Maocetung je slavil 1. oktobra sedemnajstletnico svoje revolucije. Med veliko slavnostjo ni spregovoril niti besede, pač pa je njegov sedanji obrambni minister Lio Piao tako močno poveličeval kitajski komunizem in pri tem obsodil moskovskega ter s tem evropskega, da so sovjetski diplomatski zastopniki skupno z ostalimi evropskimi demonstrativno zapustili tribuno in pustili Kitajce same. Na zunaj pomeni to dejanje, da se ostali svetovni komunizem že več ne more strinjati s potjo, na katero se podajajo komunisti kitajske barve.

Kitajski komunizem je 33 let mlajši od ruskega. Po sedemnajstih letih je dosegel bore malo in je danes v podobnem vrenju, kakor je bil Stalinov okrog leta 1935. Svoje neuspehe in težave je Stalin takrat prikrival z bučnimi krvavimi procesi, nad katerimi se je zgražal ves civilizirani svet. Danes se po vsej Kitajski vali teror „rdečih gard“ in da bi se zavarovali pred morebitno obsodbo vsega sveta, so si naredili geslo, da izvajajo „kulturno revolucijo“. Med Stalinovimi procesi so takrat padale velike glave — po drugi svetovni vojni je Stalin obglavljaval vodilne komuniste v Pragi, Budimpešti in Sofiji. V Pekingu takih procesov ni in ni bilo doslej slišati, da bi razgrajanje rdeče garde povzročalo smrtne žrtve razen samomorov. Ker na zunaj vidnih uspehov ni, kljub temu, da so Kitajci izvedli že več atomskih eksplozij, se sedanja mlada kitajska revolucija oprijemlje idej in načrtov, kjer se je ruska ustavila, ko je izgnala Trockega in se s tem odpovedala takojšnji izvedbi komunistične revolucije po vsem svetu. Po letu 1960 je bilo dovolj dokazov, kako je pekinška vlada uveljavljala svoje zamisli — najprej v Afriki, poskušala v Južni Ameriki in s tem dovolj nakazala, da smatra oba kontinenta za glavno torišče svoje revolucije.

PEKING SE DRŽI SVOJIH SKUŠENJ

Maocetung je komunist in se izjavlja kot zvest tolmač idej Marxa in Lenina. Vendar ima za seboj dolgo kitajsko tradicijo. Temu se pridružujejo še potrebe kitajskega gospodarskega razvoja... Kitajski diktator dobro ve, kako ga je Stalin odrival in ponižal, kjer ga je le mogel, in sicer prav tja do svoje smrti v letu 1953. Njegovi nasledniki proti Maocetungu niso bili nič

bolj obzirni. Kmalu je postala meja med Sovjetsko zvezo in Kitajsko v Aziji prav tako, če ne še bolj občutljiva, kakor je bila v času mrzle vojne občutiljiva meja po sredi Evrope med demokratskim in komunističnim svetom.

Kako se je razmerje spremenilo, so priznali celo v Moskvi, ko so ob zaključku krize okoli Kube začeli poudarjati, da se je napetost v Evropi razbremenila celo tako daleč, da se je mogla uvajati politika koeksistence z zapadom v tej ali oni obliki.

Mladostna razboritost pekinškega komunizma se s tolikšnim oportuni-
zmom ni mogla zadovoljiti. Ko so iskali nove politične smeri, se pod vodstvom
Maocetunga niso preveč oddaljili od svojih početkov. Po letu 1945 je Mao-
cetung začel širiti komunistično revolucijo korak za korakom. Njegova gve-
rila je najprej zasedla vas za vasjo, in ko je bilo mesto ali celo že glavno
mesto cele pokrajine obkoljeno, se ni več moglo dolgo držati — brez zaledja
ni moglo živeti. Ko je bilo nazadnje do konca izčrpano ali pa so ga celo
izstradali, je bila zasedba pokrajine končana in rdeči oddelki so krenili naprej
po poti iste taktike. Ker je Kitajska s svojimi sedemsto milijoni prebivavci
in s svojo ogromno razsežnostjo ozemlja kontinent zase, so se ob začetku
revolucije dodobra naučili metod, ki jih je bilo treba samo prenesti na
drugo ravnino — sprožil se je enak strateški načrt za zavojevanje vsega
sveta, kjer sta postali veliki mesti Združene države in Evropa, zaledje pa
naj bi bilo Afrika in Južna Amerika ter še „neosvobojeni“ deli Azije. Ki-
tajska danes ne računa, da se bo s takimi posegi v Afriki in Južni Ameriki
razvnel plamen, ki bi povzročil tretjo svetovno vojno. Zaledje mora s po-
močjo Kitajske preiti samo v kaos, da Ameriki in Evropi ne bo več služilo,
in ko bo zaledje dovolj razdejano ali požgano, bosta trdnjavi morali pasti...

Ob takem razvoju se po računih sedanje kitajske strategije konflikt v
Vietnamu ne sme končati. Trajati mora še dolga leta, da bo svetu dajal
dokaz, kako Amerikanci ne morejo zatreti gverile, komunistično organizirane
in udarne... Če bi pa se zgodilo, da bi se Amerikanci vdali ponudbam iz
Hanoia ali Moskve in odšli iz Vietnama, bi to pomenilo zanje največji mor-
ralni neuspeh. Ne samo v Aziji, ampak po vseh kontinentih, zlasti pa v Afriki
in Južni Ameriki bi Združene države izgubile ves ugled in nikdo v učinko-
vitost ameriške zaščite ne bi več verjel. Zaledje bi se kot pod hipnozo pre-
dajalo geslom in ukazom iz Pekinga — pekinški politiki bi se odprla pot za
svobodno akcijo po vsem svetu. Ker Kitajska Rusije ne smatra za azijsko
državo — in to je javno dokazala, ko je poslednjo konferenco azijskih in
afriških držav v Alžiru onemogočila, ker ni pristala na navzočnost sovjetske
delegacije, navajajoč, da Rusija ni azijska država — bo Sovjetska zveza ob
takem razvoju nujno potisnjena na stran Evrope in jo bo morala braniti ter
trgati iz klešč, kamor jo je spravila Maocetungova strategija, češ da je
Evropa zrelo jabolko za propad, ker nima več zaledja.

STARI RAČUNI MED PEKINGOM TER MOSKVO

Mnogi opazovavci svetovne politike radi ponavljajo trditev, da za presoyo
položaja evropska merila nikakor ne veljajo. Moskvo in Peking še more v
bistvu vezati marksistična ideologija, toda na polju praktične politike se

položaj spremeni. Carska Rusija je terjala od Kitajske pokrajino Mandžurijo in zlasti Sinkiang, današnja Kitajska ju pred pohlepnostjo sovjetske Moskve štiti z enako zagrizenostjo, kakor so to delali prejšnji kitajski vladarji. Po zmagi komunizma na Kitajskem je Maocetung prosil Stalina, da bi se kitajski akademiki smeli šolati na sovjetskih univerzah, kjer bi se pripravljali zlasti za najmodernejše veje znanosti, še posebej za jedrno energijo. Prva leta je Stalin dovolil, da je študiralo po Rusiji nad 70.000 kitajskih visokošolcev, vendar je sovjetska policija nanje budno pazila, in ko so ponekod opazili med kitajskimi slušatelji izredno sposobne kandidate za ustvarjanja na polju atomske in elektronske tehnike, so jih na vsak način skušali pridržati zase. Dogajalo se je, da so pri tem v Moskvi uporabljali najhujša sredstva, če ni šlo zlepa, pa je moralo iti zgrda, celo zločina se niso strašili. Ko so Kitajci kljub temu dospeli do lastne atomske bombe, so se v Moskvi nad tem razburjali bolj kot kjer koli na svetu. Poleg tega je znano, da škili Kitajska na velik del Sibirije, kamor bi se razlili Kitajci, ko bodo čez petnajst let dosegli strahotno število 900 milijonov — po Aziji se bodo lažje širili kot pa napr. v Indonezijo ali v Avstralijo, saj bi jim bilo sedanje rusko ozemlje bolj priročno.

Rusija ni samo azijski, ampak predvsem evropski problem, Rusija je del Evrope, ki ga komunistična Kitajska hoče oropati zaledja. Moskva se bo pri tem morala odločiti, ali se bo sama smatrala tudi za del tega evropskega zaledja, enako ogroženega kot je severnoameriško, ali pa se bo morala pridružiti pekinški fronti.

Vendar je živec celotnega problema trenutno v Vietnamu. Ko bo Kitajska širila razkroj v Afriki in Južni Ameriki, bo morala vojska v Vietnamu pritiskati na politiko Združenih držav, da se bo morala ali vojaško vedno bolj izčrpavati, ali pa misliti na kapitulacijo — na „časten“ umik po sklenitvi nekakšnega kompromisa. Če bo v tedanji ameriški kapitulaciji samo drobec šibkosti, si bodo najbolj izpostavljeni azijski narodi (Indija, Siam, Kambodža, Laos, Malazija, Indonezija s Filipini ter Avstralijo) na jasnem, da jih pred nadaljno popolno podreditivjo Pekingju nikdo več ne more rešiti. Kar se bo potem nadaljevalo v Afriki in Južni Ameriki, bo drugo dejanje, izločeno iz vpliva Združenih držav, in če bo še svobodni del Evrope mogel kaj računati na izolirane Združene države, je že del problema, prehajajočega v okvir moskovske politike. Moskva bi naenkrat čez noč mogla postati edino komunistično torišče, ki pa je že ostalo brez zaledja in torej na bilanci pekinških računov na tistem položaju, kakor smo ga v prvem delu članka nakazali kot nekaj naravnega v kitajski politiki, saj je bila to pot, po kateri se je Maocetung dokopal do oblasti najprej na Kitajskem. Sedaj v Pekingju računajo, da je to samo prva etapa... Leninova smrt razvoja komunizma ni ustavila, Stalinova razvoja Rusije v svetovno velesilo z jedrno energijo, ki edina more tekrovati z ameriško, ni zavrla... smrt na polju politike ničesar ne ustavi. Tudi Maocetungova smrt prodora Kitajske v zadnji metež za nadoblast nad svetom ne bo zavrla, kajti sprožena strategija komunizma se ne more več ustaviti. Kitajska računa, da se počasi ves svet spreminja v njeno zaledje.

KITAJSKI MISLECI

Profesor
ALOJZIJ
GERŽINIČ

Zadnje poglavje izčrpane razprave o kitajski miselnosti iz pradavnine do danes nam opisuje reakcije in gibanja, ki so nastala, ko se je Kitajska v 19. stoletju odprla Zapadu. Novi tokovi, ki so jih prinašali zlasti študentje, ki so študirali v Evropi in Ameriki, so začeli vplivati na kitajsko miselnost. In končno nas razprava ustavi ob močni rdeči črti: komunističnem nasilju, ki danes tlači kitajski narod.

(Op. uredništva)

OSMI NESMRтник — EDINA ŽENA

PRENOVITVENO VRENJE

Svoje zaostalosti so se Kitajci zavedeli šele tedaj, ko so jih v prejšnjem stoletju zahodne sile prisilile, da so odprli svojo državo tujcem in njihovim vplivom. Kitajska je k drugim narodom začejala pošiljati svoje zastopnike in njeni najbolj nadarjeni sinovi so začeli obiskovati evropske univerze. Kmalu je nastopila doba

revizije kitajskih verskih in нравnih vrednost, sploh celotne civilizacije. Prišlo je do živahnega gibanja in do reform, ki jih je mogoče primerjati z dogajanjem v poslednjih stoletjih fevdalnih časov. Politični in vojaški porazi — zlasti v vojski za Japonsko; strahotna revolucija thai-phingov, ki je v 14 letih pognala v smrt 20 milijonov Kitajcev; posledice naravnih katastrof — vse to in drugo je jasno dokazalo tudi najbolj konservativnim konfucijancem, da je organizacija družbe in države, vzgojnega sistema, gospodarstva i.d.r. nezadostna. Povsod so nastajale skrivne družbe in pripravljale prevrat. Celo najbolj goreči konfucijanci, kot Džang-dže-tung in Khang-ju-vei, so zagovarjali reforme.

Džang-dže-tung (1835-1910), podkralj province Hu-pei, je napisal knjigo *Poziv k študiju*. Ob njej se je kitajsko cesarstvo zaprepastilo, nato pa se mrzlično pognalo, da ujame izgubljena leta.

Džang-dže-tungov prijatelj *Khang-ju-vei* (1858-1927), imenovan moderni Konfucij in moderni modrec Kitajske, je temu vrenju dajal smer s svojo revijo *Novice* za naš čas in s svojimi nasveti cesarju. Ta je l. 1898 izdal 27 reformnih odlokov.

Bilo je prepozno. Trinajst let kasneje je vodja republikanskega gibanja *Sun-jat-sen* (1866-1925) s podporo vseh skrivnih društev začel revolucijo, katere prvi cilj je bil vreči tujsko dinastijo Čing, ki je veljala za poglavitni vzrok zla na Kitajskem. Ko so revolucionarji to dosegli, so l. 1912 ustanovili Kitajsko republiko, zgledujoč se po zahodnih vzorih. Nova zakonodaja naj bi kitajski narod nanovo zgradila v skladu s potrebami novih časov.

Tedaj je bilo treba rešiti vprašanje konfucijanizma. Predsednik Juan-še-kai (1913-1916) je ta nauk predložil za temelj moralne vzgoje v javnih in zasebnih šolah. Predlog v javnem mnenju ni našel podpore in parlament ga je zavrnil, češ da nasprotuje republikanski ustavi.

Vendar so se tudi konfucijanci začeli gibati. Del se je naslonil na neokonfucijanski materializem, prepleten s stariimi нравnimi predpisi, del pa se je poglobil v preučevanje starih filozofov po načelih moderne zgodovinske kritike in jih primerjal z zahodnimi misleci.

Ta prerod je dal več vplivnih piscev. Omeniti je *Feng-ju-lana*, diplomiranca Kolumbijske univerze in profesorja filozofije v Pekingu, in njegovo Zgodovino kitajske filozofije (Šanghaj 1931-34); *Hu-še-ja*, avtorja Razvoja logične metode v stari Kitajski in Zgodovinskega povzetka kitajske filozofije; *Ji-pao-mei* je izdal študijo *Mo-ce*, pozabljeni tekmeč Konfucija; oskrbel je tudi angleški prevod *Mo-tijevih* spisov. Živahno delo teh in drugih raziskovavcev je našlo glasnike v številnih revijah. Na žalost pa se je nemalo kitajskih študentov na evropskih in ameriških univerzah nalezlo materializma, pozitivizma in filozofskega idealizma.

VRAČANJE K STARIM VREDNOTAM

Od prve svetovne vojske dalje je bilo opaziti na Kitajskem počasen povratek k starim idealom, ki jih je posredovala *konfucijanska tradicija*. Na skupščini narodne stranke (Kuo-ming-tang) l. 1937 v Nankingu je bil sprejet načrt, da se v javne šole znova uvedejo kanonične knjige. Republikanska vlada je proglasila 18. avgust, domnevni Konfucijev rojstni dan, za državni praznik. Narodni stranki je dal njen ustanovitelj Sun-jat-sen program, v katerem so poleg zapadnih teorij tudi stare konfucijanske, npr. vera v Boga (Thien) in njegovo Previdnost, s katero vlada narode.

Tudi „gibanje novega življenja“, ki ga je l. 1934 začel Čang-Kaj-šek, se je navdihovalo ob нравnih načelih konfucijanske šole.

Budisti in *taoisti* so prav tako začutili potrebo prenovitve. Njihovo večstoletno propadanje se je v novejši dobi še pospešilo. Velika večina menihov je živela v samostanih zato, da si je zagotovila dnevni obrok riža; njihova budistična vzgoja skoro ni bila omembe vredna. Lahko si je predstavljati, kakšne posledice, zlasti moralne, je to prinašalo. Najboljši predstavniki budizma, predvsem amidistične sekte, tako priljubljene na Kitajskem in Japonskem, so pričeli posnemati življenje in delovanje katoliške cerkve.

Krščanstvo so na Kitajskem znova uvajali nekako od l. 1583 učeni jezuiti redovniki, ki so se jim kmalu pridružili drugi misijonarji. V par desetletjih se je bujno razraslo. V prvi polovici 18. stoletja je katoliška Cerkev štela že nad 300.000 vernikov, prodrta tudi med izobražene kroge, med konfucijance in mandarine in celo v cesarsko družino. Kitajcem se je odpirala najlepša prihodnost. Tedaj pa je nezaupni cesar Juang-dženg (1722-1736) sprožil preganjanje, ki je trajalo dobro stoletje in pustilo za seboj le bedne ostanke nekdanj cvetočih misijonov.

V 19. stoletju se je krščanstvo spet začelo dvigati; širili so ga to pot tudi protestanti. V drugi polovici stoletja se je krepko razvilo. Število katoličanov je pred dvajsetimi leti že prekoračilo tri milijone. Kitajci so dobili svoje škofo in kardinala. Katoliško šolstvo od ljudskih šol do univerze je doseglo največji ugled in katoliški tisk je poganjal obtok idej v najvišje plasti.

KATASTROFA

Tedaj pa se je nad težko preizkušani kitajski narod zgrnila nevihta. Najprej so se vanj zagrizli zemlje lačni Japonci. V letih 1931-32 so mu iztrgali Mandžurijo. L. 1937 so zasedli deset severnih provinc in postavili v Peking marionetno vladno. Čang-Kaj-šek se je moral zateči v zahodne gorate predele. Vojne grozote se niso umirile.

Ko so bili Japonci po atomski bombi na Hirošimo izločeni, pa so vstali notranji sovražniki, ki jim je iz Sovjetske zveze neprestano dotekala pomoč. Zahod je spet enkrat pokazal svojo kratkovidnost in moralno topost. Mao-Ce-tungu sta bili zadosti leti 1948 in 1949, da je spravil ogromno državo pod komunistični jarem.

Iz Kitajske je izginila svoboda, obmolnila je pravica, usmiljenje se je zateklo v skrajne koticke nekaterih src. Strahotno sovraštvo do Boga in Cerkve, ki je bistvo komunizma, se je načrtno spravilo nad vernike in njihove organizacije. Zvijače, pretnje, nasilje, zapori, mučenje, likvidacije. Naš daljnovidni profesor Ernest Tomec je pred več kot četrt stoletja opozarjal na satansko prebrisanost kitajske komunistične partije. Res je te svoje lastnosti v boju s Cekvijo pokazala in izkoristila.

ŽIVLJENJE IZ MRTVIH ZRN

Ubog kitajski narod ima usta zapečaten z marksistično lažjo. Koliko je v dušah njegovih sinov še živega krščanstva? Koliko je še snujoče misli? Ali se bo iz te agonije spet rodila globoko vrtajoča in v višave iščoča filozofija, tako kot se je po krvavih časih pred dobrimi 2000 leti? Ali bo to pot našla vir vse modrosti — Besedo? Ali bo svojemu ljudstvu pokazala pot k edinemu Odrešeniku, našemu in kitajskemu Gospodu Jezusu Kristusu?

Vse rojake v Argentini že zdaj vabimo na tako priljubljeno prireditve v pomoč vsem slovenskim misijonarjem! Za praznik Svetih Treh kraljev bo na istem kraju kot zadnja, znamenita

MISIJONSKA VELETOMBOLA

ki bo imela to pot še posebno mnogo misijonskih dobitkov, med drugim 80 krasnih, lepo vokvirjenih kitajskih podob, ki si jih rojaki tako želite v svoje domove. Za vse slovenske misijonarje bi radi dobili ne le 1.500 dolarjev kot na zadnji veletomboli, ampak (zakaj pa ne?) kar 2.000 dolarjev čistega dobička. Vsi skupaj primaknimo malo več sodelovanja, pa bomo takorekoč igranje dosegli ta lepi cilj! Torej: vsi za geslom:

2.000 DOLARJEV ZA VSE SLOVENSKE MISIJONARJE!

AFRIŠKI PROBLEMI

P. EMIL ČUK ICM, Tanzanija

V poročilih iz Afrike časopisi ne prinašajo samo žalostnih novic, ampak na račun trenj med rodovi prinašajo senzacionalne fotografije in poročila. Res mnogi dogodki v Afriki niso vzpodbudni. Toda za vso to žalostno zunanostjo, ki jo tolikokrat, s simpatijo ali brez nje, opisujejo s pomanjkanjem okusa, je treba spoznavati tudi moralno veličino afriških narodov in priznati nesporno svetle točke.

Afrika je danes zmes dobrega in zlega, zmes zapadnih zablod z dobrimi tradicijami domačinov. Prejšnja kolonizacija in sedanja dekolonizacija sta krivi velikih socialnih operacij. Ob tem nastajajo nasprotstva med mesti in podeželjem, med nastajajočo delavsko družbo in ostalim ljudstvom.

Kakšna kričeča razlika je med tem človekom, ki v nekaj tednih dela, četudi le navideznega dela, zasluži več kot njegov brat kmet na deželi. Zato kampanje za delovne sile pomenijo pravi „šok“ zlasti za mladino, ker je naveličana živeti na deželi, kjer je tako enolično, nemikavno. Mesto privlači in mesto tudi usužnjuje. A le redki dosežejo uspeh, ki ga mesto obljublja. Več je neuspehov, razočaranj, nezadovoljstva. Možje in žene, ki se iztrgajo vasi in njenemu patriarhalnemu življenju, se težko znajdejo in redko ubeže pogubnemu utripanju mestnega življenja. Tako mnogi zaidejo v životarjenje, ki je še bolj polno mizerije.

Če bi bilo na vasi samo higiensko vprašanje in vprašanje promiskuitete, bi se temu dalo že kako odpomoči. A v mesto mika ljudi denar, sanje, kako ga bo lahko zaslužiti. In temu slede usodna spoznanja in vabe v pregrehe, zločin, prostitucijo, alkoholizem. V duhovnem pogledu beg v mesto vodi v moralno zlo. Ostanajo le slabe navade vasi, izginejo pa dobre. Samo en zgled. Običaj je bil, da je ženin za izgubo hčere njeni družini prinesel simbolično odkupnino, skromen dar. Ko je v njihovo gospodarstvo preko mest vdrl denar, se je razvila prava prodaja človeškega mesa. Dosledno temu pa sledi prostitucija. Pri nas v Ukingi mora ženin še pred poroko svojim bodočim tastom darovati ducat govedi, ducat koza, ducat kokoši itd.

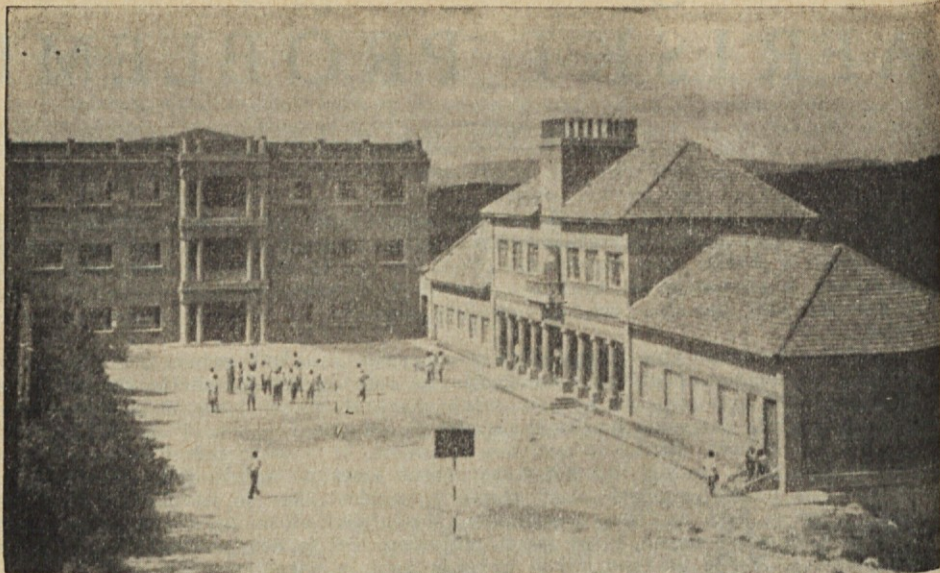
Zato je v Afriki najprej potrebna moralna obnova. Ena prvih zmag bo morala biti predzakonska in zakonska čistost. In to prav v sedanjem ekonomskem stanju. Previdno pa vztrajno delo za odpravo mnogoženstva, manjvrednosti žene, kupčevanja ob ženitvah, vse to se bo moralo pridružiti ekonomskemu razvoju v mestih, dviganju ravni na deželi in organiziranju industrije. Brez prve, moralne prevzgoje bo to zadnje brez cene.

In v to smer je potrebno navajati misijonsko delo. Odpirati oči, izobraževati in navajati k delu, ki naj prinese blaginjo, s tem bomo opravili odlično delo, ki naj gre pred pokristjanjenjem. Vzbuditi v mestu in v podeželju smisel za družino, ki bo versko in moralno enovita, bo ključ za prenavo Afrike. K temu bosta odlično pomogli dve ustanovi: šola in katehisti.

Šola

Prvi misijonarji v Tanzaniji so bili protestantje. Katoličani so se jim pridružili, ko so prišli sem leta 1887 očetje Sv. Duha, ki so se utaborili v Bagamoyo. Hitro se je katoliško delo razvijalo in danes je 20 odstotkov prebivavstva katoliškega. To pa pomeni 2 milijona katoličanov pri narodu 10 milijonov duš.

Pri tem delu je odlično pomagalo šolstvo. Po podatkih predsednika Julija Nyerere in vzgojnega ministra Eliuffo 33 odstotkov vseh otrok prejema vzgojo

Katoliška srednja šola v Tosamaganga, Tanzanija

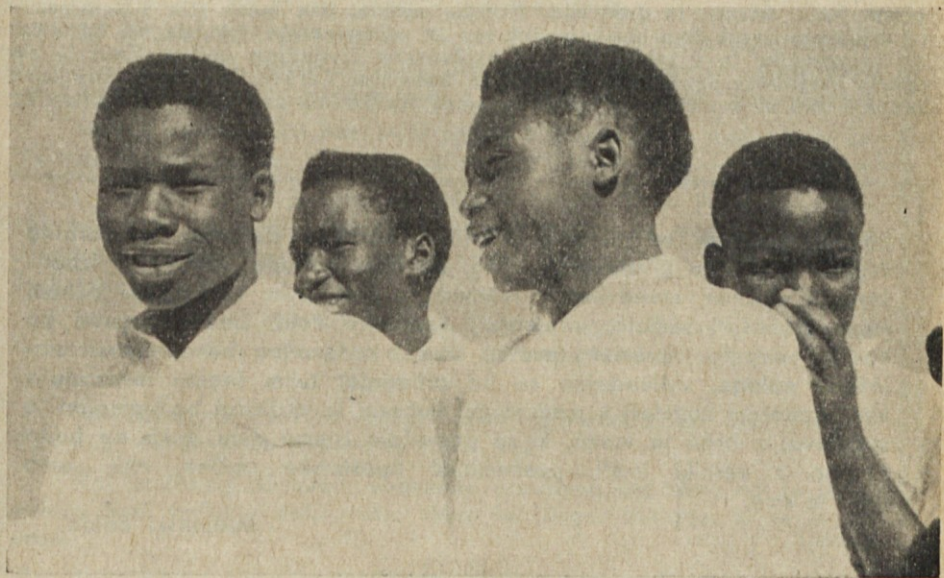
Predsednik Tanzanije Julius Nyerere (drugi od leve) govori v katoliški šoli

Ukinga, misijon p. Emila Čuka

Fantje iz rodu Wakinga

v katoliških šolah. Odkar je država leta 1961 postala neodvisna, ni dovoljeno odkloniti nobenega priglasičenca zaradi vere ali denarnih vprašanj. S tem je res nekoliko prizadet verski značaj katoliških šol. A katoliške šole so to uredbo brez ugovora sprejele. S tem pa je prišlo tudi do večjega sodelovanja med katoličani, drugimi verstvi in državno oblastjo. Ta pa je takoj pokazala, da zna to dejanje katoličanov zares ceniti. Predsednik Neyrere je dejal: „V svojih težnjah afriški narodi nimajo boljših prijateljev, kot so katoliški škofje in duhovniki.“ Po zadnjih podatkih imajo katoličani 2.300 šol: 1.359 osnovnih, 16 srednjih, 12 učiteljskih, 12 industrijskih, 43 šol za takoimenovano domačinstvo, 7 socialnih in 873 vaških šol. Temu je treba pridati še 23 semenišč, 14 sanatorijev, 59 dispanzerjev s posteljami, 299 ambulant, 59 gobavišč, 23 bolnišnic, 209 porodnišnic, 99 otroških zavetišč in podobno.

Katehisti

Wakinga so krepek gorjanski narod, plemenit in pogumen. Na pobočjih gora pridelujejo žito, krompir in druge poljske sadeže. Kakih 60.000 jih je. Verovali so v enega Boga, zraven pa še v mnoštvo dobrih in zlih duhov. Ko so 1898 prišli k njim prvi protestantski misijonarji, so prvič prišli v stik s krščanstvom. Katoliški misijonarji pa so prišli do njih šele 1933. Ko je bila 31. maja 1956 odprta misijonska postaja v Kisingu, je bilo pričakovati, da bo večina rodu šla k protestantom. A z mirnim, potrpežljivim delom in z dokazi ljubezni je začela rasti katoliška skupina odraslih in otrok. In novokrščeni so takoj postali apostoli svojega rodu. Tako imamo zdaj v Ukingi 6.000 katoličanov. Po gorah pa nastajajo nove skupine, majhne sicer, a žive. Med njimi žive katehisti in jih stalno poučujejo. Ob nedeljah vodijo enourno pobožnost: prvi del svete maše, branje berila in evangelija, katekizem, petje. Vse to prejema zdaj domačini v materinem jeziku. Tako se vzdržujejo in rastejo cerkvene občine lepe in žive v teh gorskih predelih, kamor pride misijonar le nekajkrat na leto.

Katehist je desna roka misijonarjeva, pravi laični apostol, predseduje „bogoslužju božje besede“, poučuje katekizem, pripravlja katehumene na krst, krščuje umirajoče, daje moralno oporo bolnikom, jih pokoplje, kadar umro. Ker bolje pozna jezik, navade in duševnost svojega naroda, ima lahek stik s posamezniki in družinami, vsak dan obiskuje državne in protestantske šole, da uči katoličane ali pripravnike in v celoti bdi nad krščanskim življenjem občine. Zato je zbor dobrih katehistov ogromnega pomena za bodočnost Cerkve. In seveda misijonarji zaupajo tudi na molitveno in denarno pomoč misijonskih prijateljev in dobrotnikov.

Bodoči misijonar se mora pripraviti s posebno duhovno in moralno vzgojo. Biti mora pripravljen na to, da daje pobude, vztrajen v izboljševanju ustanov, stanovitven v težavah, s potrpljivim in krepkim duhom mora prenašati samoto, utrujenost, neplodno delo. Ljudem naproti bo hodil z odprtim razumevanjem in srcem; radovoljno bo sprejemal naložene naloge; velikodušno se bo prilagajal tujim šegam in raznolikim razmeram ljudstev; v medsebojni ljubezni in složnosti bo pomagal in sodeloval z brati in vsemi, ki se posvečajo istemu delu, tako da bodo skupno z verniki imeli, posnemajoč apostolsko občino, eno samo dušo in srce.

Misijonski odlok

MISIJONARJEVA MOLITEV

Ivan Štanta CM, Madagaskar

Gospod, glej me tu v tvoji pričujočnosti, samega sredi savane, posejane s termitskimi mravljišči tja do daljnega obzorja. Nobenega človeka, nobenega glasu od nikoder. Le tvoja skrivnostna pričujočnost, toplješa od materinega objema, me podpira, mi gasi žejo in me tolaži na poti preko savane. Kako oživljajoča, Gospod, je tvoja pričujočnost sredi puščave.

Ko vse molči, si ti, ki govoriš. Ko mi vsega manjka, mi ti odkrivaš svoje izobilje.

Ne, nisem sam, ko si ti z menoj; nisem šibak, ko me ti krepiš; nisem tujec, ko čutim tvojo očetovsko bližino.

Če je pot dolga, jo tvoja ljubezen krajša; če je vročina pekoča, jo tvoja moč hladi; če me nerazumevanje žali, me tvoj smehljaj tolaži.

Ne pričakujem, Gospod, da bi po mojem trudu puščava ozelenela; pač pa želim, da me vedno spremlja tvoj blagoslov.

Če se kmet poti, se zato, da bo ob svojem času žel bogate sadove. Tudi jaz, Gospod, kadar sredi te rdečkaste, puste zemlje sejem seme tvoje besede, mislim na sadove; mislim, kako bom napolnil tvoje žitnice.

Morda pa nikdar ne bom videl sadov. Kaj zato, če je tebi tako prav. Na tvoj smehljaj čakam, Gospod, ne na sad. Delam zate, ne za sadove.

O, Gospod, kako je suha ta peščena zemlja. Kako je skopa. Čemu ves moj trud, če manjka vode? Ti si vsemogočen in moreš napojiti in preobraziti zemljo tudi tam, kjer ni vode. Tudi puščava more vzcveteti, če ti hočeš.

Ali morda ne seže Kri tvojega Sina do sem? Gospod, obrni svoj ljubeči pogled na to oddaljeno deželo, poruvaj plevel in tvoja pšenica bo zočela zoreti.

Tvoj sovražnik je v teku stoletij posejal ta plevel, ki ima tako globoke korenine, da jih more izruvat le tvoja moč.

Naj postanem, Gospod, uporabno orodje v tvoji roki, da se izpolnijo tvoji načrti v večjo tvojo slavo in blagor ljudstva, ki te še ne pozna.

Od riževih polj do oltarja Gospodovega...

Narisala in napisala M. Ksaverija Pirc O. S. U.

Od riževih polj do
oltarja Gospodovega...

Pred 13 leti je oče Lovrenc Chai napravil prvi korak na dolgi poti do svoje nove maše. Tisti prvi korak ga je usmeril od njegovega doma v vzhodnem delu Sijama do oltarja v cerkvi redemptoristov v Bangkok-u. Tu je bil zadnji korak, ko se je 17. julija 1966 pokrižal, da prične svojo prvo mašo za svoje ljudstvo.

O. Chaijeva mati je bila navzoča. Solze so jo polile, ko je njej sin držal Telo Gospodovo v svojih rokah. Prišla je z drugimi sorodniki od severovzhoda za ta srečni dan.

O. Chai je že drugi duhovnik iz tiste vasice, toda on je prvi redemptorist z severovzhoda. Prvi v dolgi vrsti redemptoristov, ki se bodo vračali v svoj rojstni kraj, da mu prinesejo blagoslov Gospodov.

O. Chai je bil rojen leta 1936, leta psa po siamskem štetju. Posvečen je bil v letu zmaja. Kakor vsak drugi deček od sijamskega severo-vzhoda, je vsako jutro vodil domačega bivola na pašo. Z vsemi člani družine je sadil riž v blatno zemljo in pričakoval čarobno srečo žetve. Rojen je bil v bambusovi koči in je jedel riž od svojega tretjega meseca.

V malo semenišče je vstopil v Thailandiji. Nato je bil poslan v semenišče redemptoristov v Avstraliji, kjer je tudi končal svoj noviciat. Zadnjih sedem let je študiral bogoslovje v Oconomowoc-u, Wis. U. S. A. Na dan nove maše v cerkvi Presv. Odrašenika v Bangkok-u je bilo navzočih nešteto narodnosti in poklicev. Tu se srečuje Vzhod z Zapadom. Predstavniki poslanstev so klečali poleg kulijev in vsi so odgovarjali molitvam duhovnika. Bogati in revni, vsi enaki v očeh božjih.

O. Chai je pogumno vršil obrede slovesne sv. maše in tudi brez zadrege nagovoril navzoče v angleščini. Toda, ko je pozdravil svoje rojake v tajščini, se mu je glas tresel od ganotja... Tukaj je torej zopet doma po tolikih letih, med svojim ljudstvom. In v tej deželi, ki jo ljubi nad vse, bo poteklo njegovo življenje v službi Gospodovi za njegovo ljudstvo.

ČRNI OBLAKI NAD BIRMANIJO

Pozornost sveta je obrnjena na Vietnam. Istočasno pa se zbirajo težki oblaki nad Cerkev v sosedni Birmaniji. To je država z 20 milijoni prebivavcev. Že od leta 1612 je bila pod angleško krono in pridružena Indiji. Leta 1948 pa je dobila samostojnost. V verskem pogledu prevladujeje budisti, ki jih je kar 86 odstotkov. A navalu komunistične propagande niso dorasli in kakor v sosednem Vietnamu, ne kažejo odpornosti.

Birmanija je žitnica riža, letno ga pridelajo 7 milijonov ton in sama Rusija

ga tu kupi vsako leto pol milijona ton. Ker ima Birmanija skupno mejo s Kitajsko, je komunistična infiltracija kaj razumljiva.

Lansko leto je pod sedanjim režimom, ki dobiva vedno bolj totalitarne oblike, začela prdirati ideja podržavljanja zasebnih ustanov, zlasti pa se je začela gonja proti tujcem. Po programu s 1. aprila lani bodo podržavljene najprej vse šole. V enem sunku so vojaki zasedli 129 šol. Učiteljstvu niso dali niti toliko časa in možnosti, da bi vzelo s seboj osebne potrebščine. Istočasno so jim vzeli pravico poučevanja in šole so s tem trenutkom podržavljene. Ob tem pretresljivem dogodku je prosvetno minister napovedal, da se bo podobno zgodilo z vsemi privatnimi šolami, predvsem s tistimi, kjer uče „tuje“ učne moči. V poštevek pride 883 šol, ki so večinoma v krščanskih rokah.

Lotili so se tudi že bolnišnic. Tudi te jemljejo misijonom in jih podržavljajo. Osebe mora zapustiti bolnike.

Katoliškimi škofom so poslali obvestilo, da morajo v roku od maja do septembra zapustiti Birmanijo vsi inozemski misijonarji. Prizadetih je 239 misijonarjev. Za ta korak vlada ni dala nobenih pojasnil. Oditi morajo tudi misijonarji, ki so delali versko in socialno med gorskimi rodovi, ki so najbolj zapuščeni pa tudi najbolj za krščanstvo razpoloženi. Celotni misijonar p. dr. Cesare Colombo, ki je organiziral in vodil azil za 1400 gobavcev, mora oditi. Prav tako morajo deželo zapustiti jezuiti, ki vodijo semenišče. In kdo ostane? Le peščica 70 domačih duhovnikov za približno pol milijona vernikov. In vse kaže, da bodo z vsemi sredstvi pritiskali nanje, da se ločijo od Rima.

Tako misijonska Cerkev v Birmaniji stoji pred popolnim preganjanjem in nihče ne more prerokovati njene bodočnosti.

Od devetih škofij dve nimata niti enega domačega duhovnika. Misijonarji so bili večinoma Francozi in Italijani.

Novomašnik Chui; ob njem kleči njegova mati (glej črtico na prejšnji strani!)

po misijonskem svetu

Patriarh budistov v Thailandu je obiskal mesto Banpong. Lokalne oblasti so hotele počastiti visokega gosta. Med izbrano družbo so bili tudi trije katoliški misijonarji. Dodelili so jim prva mesta za oblastniki. Ko so bile formalnosti opravljene, je budistični dostojanstvenik zapustil svoj častni sedež in ljubeznivo prisedel katoliškemu misijonarjem. Pripovedoval jim je o obisku kardinala Kardijana, ki mu je bil še ves svež v spominu. Kardinal je bil namreč lani na Daljnem vzhodu, med drugim seveda predvsem zaradi svetovnega zborovanja žosistov. Kar navdušen je veliki duhovnik bonceev pripovedoval, da ga je kardinal povabil, naj obiše Rim, in kako srčno želi, da bi res mogel kmalu na pot. Poudaril je, da danes mora biti sloga med vsemi verstvi. Prav zato je vesel, da se je srečal s katoliškimi duhovniki.

Da proglase p. Damiana, apostola gobavcev, za svetnika, se danes potegujejo predvsem gobavci. Zbrali so do zdaj že 40.000 podpisov iz vseh svetovnih gobavskih naselij. Podpisniki so v večini budisti in hinduisti. Moderni apostol gobavcev profesor Raoul Follerau, znani „potnik ljubezni“, je dejal: „Ko zberem 50.000 podpisov, in to samih gobavcev, bom nesel prošnjo svetemu očetu.“

V Tasmaniji je bilo ustanovljeno gibanje: Cerkev in življenje. Namen gibanja je, da sooči krščanstvo z modernim svetom. Kakih 400 tasmanskih laikov so pripravili na to, da bodo po vseh cerkvah vodili razgovore. Katoliški nadškof Guilford Young je dejal: To je prvi korak na pot, ki je dolga tisoč milj.

Letos praznujejo stoletnico svoje ustanovitve *misijonarji Mill-Hill*, angleška misijonska družba svetnih duhovnikov, ki jo je ustanovil poznejši kardinal in westminsterski nadškof dr. Herbert Vaughan. Danes šteje ta misijonska ustanova 1.200 članov. Misijone imajo po vseh kontinentih. Ko jim je za jubilej poslal posebno pismo Pavel VI., je poudaril dvoje: treba je misijonske metode prilagoditi zahtevam in narodom, med

katerimi misijonarji delujejo, ohranjati pa pristnega duha pobožnosti, gorečnosti in spokornosti. To dvoje je garancija za uspešno misijonsko delo.

Indijsko časopisje se tiska v različnih jezikih. Največjo naklado imajo 54 listi v angleščini in sicer skoro milijon in pol. Takoj nato sledi uradni indijski domačinski jezik „hindi“, v katerem je tiskanih kar 142 listov, a le z naklado 764.000. Sledijo jeziki tamil, malajalam in marat-hi, ki imajo vsi še nad 500.000 naklade. Poleg teh je v tiskovni rabi še drugih deset jezikov, a naklade so manjše od pol milijona izvodov.

V Južni Afriki je že pred desetletji zaslovel kot velik socialni delavec marianhillski misijonar p. Huss. Z geslom: boljše hiše, boljša polja in boljša srca je ustanovil „Katoliško afriško unijo“. Letos je v Inkamani, centru benediktinskih misijonov, bil 25. kongres Katoliške afriške organizacije, ki je naslednica gibanja p. Hussa. V njo so vključene vse katoliške organizacije v Južni Afriki. Kongresa se je udeležilo 70 duhovnikov in 250 laikov iz več kot dvajset škofij. Kongres je pokazal, kako je resno treba jemati voljo Afrikancev, da so svoj narod s svojimi vrednotami. Beli in črni katoličani so kot bratje razpravljali o verskih in socialnih vprašanih Južne Afrike. Krščansko vzdušje te organizacije blažilno vpliva zlasti na domačine. Tako je v Južni Afriki, kjer je vprašanje rasne politike še vedno pereče, Cerkev živa priča evangeljskega duha.

Prvi celotni prevod svetega pisma stare in nove zaveze je oskrbel salezijanski misijonar Friderico Barbaro, tiskala pa ga je salezijanska tiskarna v Tokiju. Prevod je v docela moderni japonščini. Komisija 20 protestantskih misijonarjev je to delo postavila na peto mesto med največje dogodke krščanske literature v letu 1965.

Misijonarka v Afriki je v resnični zadregi, ko mora črnim dekletom pokazati vrednote primitivne golote afriških naro-

do, da jih zavaruje pred vdorom zapadne kozmetike, ki spreminja dekle in ženo v sex simbol in plen prazne, z zapada uvožene mentalitete. V svoji goloti, tako pravi misijonarka s. Ludovika OSF, in v svoji primitivni ornamentiki dokazuje zamorsko dekle, da je članica rodu ali tudi last rodu, a dragocena last. In je v tem veliko etike, kreposti in zrelosti. Dočim v uvoženem lišpanju izgubljaajo dekleta svojo notranjo resnost in tudi нравno ceno samih sebe.

Spomin na nekdanje misijonske dni bo velik *jeklen križ*, ki ga bodo postavili v ameriški zvezni državi Floridi. „NOMBRE de Dios — Božje ime“ je bila prva misijonska župnija, ki so jo španski misijonarji ustanovili tu okrog leta 1965. Ponoči bo križ razsvetljen z močnimi žarometi, da bo viden daleč okrog.

Katoliške šole v Indiji uživajo največji sloves. Znano je, da so njihovi gojenci najbolj pripravljeni za življenje, zato jih vse ustanove najbolj iščejo. Trenutno je v Indiji 7049 katoliških šol. Obiskuje jih skoraj 3 milijone gojencev. Pomembna je številka, da je na višjih srednjih šolah, katerih je 874, kar milijon in pol dijakov. Na 82 katoliških univerzah pa je vpisanih 53.807 akademikov. Kako so je vpisane katoliške šole, dokazujejo dogodki kot naslednji: pater Kottaran, domačin iz Kerale, je bil izvoljen za predsednika Indijske narodne zveze rektorjev srednjih šol. To organizacijo je lani ustanovilo indijsko prosvetno ministrstvo. Množice poganskih staršev skušajo spraviti svoje otroke v katoliške šole, ker vti, da tam otroci prejmejo kaj več kot pa le tehnično znanje. Vsi pa, ki se trudijo, da bi se Indija vzpela do omike, ki bi temeljila na enakosti, ljubezni in bratstvu vseh narodov, se dobro zavedajo, da imajo ravno v katoliških šolah predragocen zaklad.

Kapucini, ki jih je danes čez 15 tisoč, imajo 50 misijonskih postaj: 7 v Afriki, 14 v Aziji, 11 v Srednji in Južni Ameriki, 5 v Oceaniji in 3 v Evropi.

Vatikanski radio oddaja tedensko 430 sporedov po 15 minut v 32 različnih jezikih. Od tega je 76 oddaj namenjenih Evropi, 42 Ameriki, 32 Aziji, 14 Avstraliji in Novi Zelandiji.

Razgovori med *bonci in katoliškimi duhovniki* so že pogost pojav. Na svojski način se to dogaja v starodavnem prestolnem mestu Kyoto na Japonskem. Uporabljajo stari *bonski obred*. Vsi najprej za deset minut sede prekrizanih nog in rok v najstrožjem molku in premišljevanju. Nato se prične razgovor, ko se iščejo stične točke med obema verama. Koncilski misel dialoga počasi prodira v misijonski svet.

V *Zambiji* je imela letos zasedanje škofvska konferenca. Spored študija, razgovorov in praktičnih sklepov je bil: izvedba koncilskih listin.

Prva črna žena je doktorirala na milanski katoliški univerzi Presv. Srca. Dr. Pauline. Klara Mkalipe je doma iz Johannesburga v Južni Afriki. Na milansko univerzo je prišla po zaslugi žena italijanske Katoliške akcije, ki so ji oskrbele štipendijo.

Nemški katoliški otroci so zbrali 110 tisoč dolarjev za paralitične otroke v J. Afriki. S tem denarjem bodo organizirali tiskarno, kjer se bodo otroci usposobili v delu, dobili samozavest in veselje do življenja.

Bivša prestolnica Belg. Konga Leopoldville se sedaj imenuje *Kinšasa*. Tamkajšnji nadškof zahteva, da bodo vsi misijonarji, ki bodo hoteli delovati v Kongu, morali znati ne le domači jezik lingala, marveč poznati tudi miselnost kongoleškega prebivalstva, njegove kulturne in socialne danosti. Evangelij bodo morali oznanjati samo v domačem jeziku. Vsi pa bodo morali opraviti izpit iz lingala jezika, iz narodnih običajev, mišljenja, zakonskih vprašanj in pastoralnih smernic škofije.

Čotanagpur Project se imenuje socialno gospodarski načrt, ki ga študirajo jezuiti v šestih okrožjih države Bihar. Vodstvo tega proučevanja in načrta za bodoče delo vodi Indijski socialni zavod, ki ga imajo jezuiti v New Delhi, financira pa ga nemška dobrodelna ustanova Misereor.

Gujano v Južni Ameriki (bivša angleška kolonija Gvajana, ki meji na Venezuelo in Brazilijo in je od letos samostojna država) lahko štejemo med misij-

jonske dežele. Večino površine, kar 80 odstotkov, pokrivajo gozdovi in je še zelo neraziskana. Veliko naravno bogastvo vabi tujce, vendar večino prebivavstva tvorijo domačini, ki pa so spet črnsko-indijanske rase pa hindujci. Med njimi je 96.000 katoličanov. Kakih sto let delujejo med njimi angleški jezuitje. Gujana je gotovo najbolj nepismena dežela v Ameriki, saj zna brati in pisati komaj 10 odstotkov vseh prebivavcev. Trenutno deluje tu 66 duhovnikov, 80 redovnic in 105 katehistov. V 56 osnovnih šolah je 17 tisoč gojencev, od teh 12 tisoč katoličanov, v srednjih pa 1500 dijakov, od katerih je 1 tisoč katoličanov. Evropejcev, predvsem Portugalcev, je v Gujani komaj 20 tisoč.

Vseazijski kongres Vincencijevih konferenc bo leta 1968 v Avstraliji. Prišli bodo delegati iz Indije, Nove Zelandije, Nove Gvineje, Pakistana in Pacifika. Lani je družba Vincencijevih konferenc skrbela za 200 misijonskih postaj in poslala 34 ton zdravil in obleke v razne misijonske dežele.

Duhovniški poklici v Indiji naraščajo. Problem je nastal, ker ni dovolj sredstev za zidanje novih semenišč. In to je gotovo za Indijo danes najvažnejše misijonsko delo. Trenutno deluje v Indiji okrog 8.000 duhovnikov. V zadnjih petih letih se je število povečalo za 1400 duhovnikov. Katoličanov pa je zdaj 6 in pol milijonov. To je statistika iz Indije. Za Pakistan, ki je v celoti muslimanski, so številke zelo skromne. Sicer je v zadnjih desetih letih število katoličanov poraslo za 40 odstotkov, a kljub temu je v Pakistanu le 373.000 katoličanov.

V *Kamerunu*, kjer se je misijonsko delo začelo komaj pred 75 leti, je danes že skoraj četrtnina prebivavstva katoliška: 900.000 duš med 4 milijoni. Med verniki deluje 544 duhovnikov, 188 svetnih in 356 redovnikov; imajo nad tisoč vzgojnih zavodov in nad 800.000 gojencev.

Misijonsko tajništvo severnoameriškega episkopata je izdalo *statistiko misijonarjev*. Kar veselo preseneča, je ugotovitev, da deluje izven Amerike 9.292 ameriških misijonarjev, med njimi 3.948 duhovnikov, 900 bratov, 200 novincev, 549

laikov in 3693 redovnic. Zadnje leto je to število poraslo kar za 1000 novih misijonarjev.

Na Japonskem je misijonsko delo malo uspešno. Kljub temu vodijo katoličani 10 vseučilišč, 99 srednjih šol in 53 ljudskih.

Avstrijska družba za motoriziranje misijonov *MIVA* je poslala v zadnjih letih v misijone 142 različnih motornih vozil, zlasti v predele, ki so razsežni in težko dosegljivi.

Na 19. mednarodni *španski teden za misijologijo* je prišel prefekt Propagande kardinal Agagianian. Teden so pričeli 10. avgusta v Burgosu. Ob tej priložnosti je kardinal blagoslovil dvoje poslopij in novo kapelo krajevnega seminarija za misijone.

Bogoslovni profesor moralke v Tokiju p. Campion Lally je pričel s poukom moralke tudi na *anglikanskem bogoslovju*. Za to so ga anglikanski predstojniki posebej naprosili.

S podporo Pavla VI. bodo v Bomani zgradili *ново bogoslovje za Papuazijo, Novo Gvinejo in Salomonove otoke*. Škofje so ustanovili posebno komisijo, ki bo vzporejala misijonsko dejavnost, posebno šolstvo. Čeprav se komaj izvija iz nepismenosti ta do zadnjega zapuščenca ozemlja, imajo misijonarji v svojih 15 misijonskih okrožjih 609 šol s 700.000 učenci.

V sredini Afrike med Angolo, Zambijo in Rodezijo je zrasla nova afriška država *Bacuanaland*, ki se bo odslej imenovala *republika Botswana*. Obseg 577.000 kvadratnih kilometrov in šteje nekaj nad pol milijona duš. Šele leta 1959 so tam ustanovili škofijo, ki je z arupana irskim pasionistom. V deželi pa je že kakih 10.000 katoličanov in okrog 2 tisoč katehumenov. Deluje tu 19 duhovnikov, 1 brat, 21 redovnic in 27 katehistov.

V Cerkvi je trenutno 85 črnih škofov. Največ, 12 jih je v Kongu, 8 v Tanzaniji, 7 v Nigeriji, po 5 v Kamerunu in na Madagaskarju, 4 v Abesiniji, drugod pa po trije, po dva in po eden.

MISIJONSKA NEDELJA V ARGENTINI

Še daleč nismo tako katoliški in misijonsko zavedni, da bi nam bila misijonska misel vsakdanja in naše misijonsko sodelovanje samoposebi umevno. Zato je vsakoletna Misijonska nedelja kot dan poživljenja našega misijonskega mišljenja in delovanja predragocena prilika za misijonsko akcijo v zaledju, prilika, ki je ni zanemarjati.

V velikem Buenos Airesu smo letos izbrali navzočnost sedanjega urednika „Katoliških misijonov“ č. g. Franca Sodja C. M. Že pred misijonsko nedeljo smo imeli po večjih slovenskih središčih *misijonske sestanke*, po zaslugi krajevnih domov oziroma njih odborov, ki so te sestanke sprejeli v svoj redni delovni program. Povsod so imeli sestanki isto vsebino: Najprej pozdrav in uvodne besede krajevnega činitelja, nato govor č. g. Sodja Franca CM: Odločilna misijonska ura, potem predvajanje magnetofonskega traku, ki ga je poslal o. Jože Cukale iz Indije, in končno skioptično predavanje Ladislava Lenčka CM o indijskih misijonih, za katero je poslal slike misijonar Ivan Kešpret SDB. Med odmori so bile na razpolago v nakup misijonske knjige kot Baraga, Knoblar in po Indiji sem in tja, najnovejši potopis Vinka Zaletela. Tudi je bila prilika za plačevanje članarine DŠV in naročnine KM.

Sestanki so se vršili v Slovenski vasi, v Carapachayu, v Ramos Mejía, v San Martinu, v San Justo in v Moronu.

Pri organizaciji teh sestankov so bistveno pomagali vodilni člani Slovenske misijonske zveze, ki so s svojimi avti (tudi misijonski sodelavec lahko napreduje... saj Bog ne ostane ničesar dolžan) oskrbeli predavateljema prevoz iz Baragovega misijonišča v precej oddaljena slovenska središča Veličega Buenos Airesa in nazaj; tudi sicer so sodelovali pri poteku sestankov. V Slovenski vasi v Lanusu je pa itak tamkajšnji vikarijski misijonski krožek vse lepo pripravil.

Udeležba je bila prav lepa povsod, zlasti če upoštevamo, da je bilo vedno za rojake tistega okrožja še kaj drugega na programu, kajti nemogoče je pričakovati, da bi ob toliki pestrosti in razgibanosti društvenega življenja mogli kako soboto ali nedeljo posvetiti vsi samo eni stvari; le nekajkrat na leto so za najpomembnejše skupne zadeve nekatere nedelje rezervirane samo za tako skupno stvar. Vsakega sestanka se je udeležilo lepo število okoliških rojakov, ki so skoraj povsod tudi zbrali lepe vsote za misijone.

Srčna hvala vodstvu Domov, sodelavcem in vsem udeležencem, da so tako lepo odgovorili na pobudo in akcijo Slovenske misijonske zveze v Argentini v pripravo skupnosti na največji misijonski dan v letu, na Misijonsko nedeljo.

No, treba je reči, da je vsakoletna Misijonska nedelja tisti dan, ko vsa slovenska skupnost prepusti predragocene ure za društveno življenje misijonski ideji in prireditvi, če le organizatorji pripravijo temu primerno važen in lep program. Tako letos ni bilo nikjer med rojaki kake druge večje prireditve, ki bi ovirala udeležbo na misijonski proslavi v središču. Kot običajno in po celi Cerkvi v navadi, so slovenski dušni pastirji pri številnih službah božjih govorili vernikom o misijonih in uvedli cerkveno nabirko za misijone. Na povabilo in prošnjo Slovenske misijonske zveze je pa za skupno zunanjo proslavo Slovensko gledališče v Slovenski hiši pripravilo misijonski misterij „*Tri modrosti starega Wang*“, pred katerim je imel urednik KM priložnostni govor. Proslave se je udeležilo prav lepo število rojakov in je potekla v splošno zadovoljstvo. Igra se je predvajala tudi na predvečer Misijonske nedelje, pa v tretje na predvečer praznika Vseh svetnikov, tako da je bila udeležba vsem omogočena. Tako govor kot igra sta globoko segla v misijonsko čutenje udeležencev.

O prireditvi bomo v prihodnji številki objavili še daljše poročilo, opremljeno s slikami.

Vabimo naše dopisnike, da nam za prihodnjo številko pošljejo poročila in slike o misijonskih prireditvah okrog Misijonske nedelje v svojih področjih. Zelo jim bomo hvaležni. Drug od drugega so učimo in drug drugega vzpodbujajmo k vedno bolj živi misijonski dejavnosti!

L. L.

POZORI!

SKRIBNO PREBERITE TO STRANI!

Ne pošiljajte v pismu denarja!

Mnogi naročniki in misijonski prijatelji žrtvujejo svoj denar z najboljšim namenom in v trdnem upanju, da ga prejme uprava „Katoliških misijonov“ in nato misijonarji, če je njim namenjen.

A velikokrat se zgodi, da na upravo pismo sicer pride, a priloženega denarja ni.

Pred kratkim smo prejeli iz Kanade sledeče pismo:

„Cenjeni! Po pravkar prebranjem v „Katoliških misijonih“ pošilja priloženo v „Reševalni sklad Katoliških misijonov“ z željo, da bi vsi čitatelji in naročniki razumeli nastali položaj in list podprli,

neimenovani naročnik iz Toronta, Canada.“

Dobrotniku oz. dobrotnici se iskreno zahvaljujemo na tem mestu, ker naslova in imena ne vemo. Hvaležni smo za razumevanje denarnih težav, v katero je list zaradi valutnih sprememb zašel. A obenem moramo sporočiti, da priloženega denarja v pismu ni bilo.

Zato nujno prosimo: *ne prilagajte efektivnega denarja v pismu*, ker bo skoro gotovo izginil, predno bo pismo doseglo lastnika.

Noben ček ne izgine, pač pa izgine denar, in pošta za priloženi denar ne daje garancije niti tedaj, če je pismo priporočeno; zato tudi ni mogoče na poštni upravi vlagati pritožbe zaradi izginulega denarja.

Čeki pa so najbolj zanesljivi in najbolj uporabni, če nosijo naslov katerekoli newyorške menjalne banke. To so tako imenovani USA drafts (International Money Order), pa naj bodo že katerekoli mednarodne denarne ustanove v New Yorku.

Tudi v Kanadi je mogoče v nekaj minutah v vsaki banki dobiti tako nakazilo. Nič zato, če ho na čeku vsota manjša (ker je trenutno pač kanadski dolar manj vreden), dobili bomo bolj gotovo in več izplačano na podlagi takega čeka in ga je mogoče včasih poslati kakemu misijonarju kar direktno.

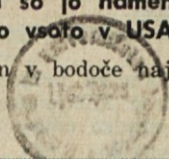
Vsi poverjeniki „Katoliških misijonov“ to dobro vedo in zato njim izročeni denar nikdar ne propade in je s temi čeki mogoče najizdatnejše pomagati tako upravi kakor misijonarjem.

Zato prosimo vse naročnike in misijonske prijatelje:

- 1. da nikdar ne prilagajo efektivnega denarja,**
- 2. da oddajo vsoto, ki so jo namenili, poverjenikom lista ali**
- 3. da nakažejo poslano vsoto v USA drafts in prilože pismu.**

Za sodelovanje do zdaj in v bodoče naj bo ob tej priložnosti izrečena prav vsem

ISKRENA HVALA!

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev. "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska Slovenska tiskovna družba "Baraga", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

Ovitek: Jure Vombergar

NAROČNINA: V Argentini in sosednjih deželah: navadna 500, podporna 1.000, dosmrtna 5.000 pesov. V U.S.A. in Kanadi: 3 (6,40) dolarjev. V Italiji 1.600 (3.200, 20.00) lir. V Avstriji 60 (120, 800) šilingov. V Franciji 12 (24, 160) NF. V Angliji in Avstraliji 1 ¼ (2 ½, 16) funtov.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

U.S.A.: Rev. Charles A. Wolbang C.M., St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. — Mr. Rudi Knez 679 E. 157th St., Cleveland, Ohio 44110. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4. Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. John Kopač C.M., 739 Brown's Line, Toronto 14, Ont. Za Montreal in okolico: Rev. Stanislav Boljka C.M., 405 Marie Anne East, MONTREAL, P. Q. Za Port Arthur (Ont.) in za vso ostalo srednjo in zapadno Kanado: Rev. Jože Mejač C.M., 95 Macdonald Ave, Winnipeg 2, Man.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar C.M., Rue de Sévres 95, Paris (VI).

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. — Rev. Alojzij Luskar, Kamen 14, P. Kanzian i. J. Kärnten. — Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drau, Kapellengasse 15, Kärnten.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Franc Vrabec, Baraga House, 19 A'Beckett Str. KEW, Vic., Australia.

IZ VSEBINE TE ŠTEVILKE

Optimizem svete noči — Deset let Baragovega misijonišča — Pogovor z Bogom — Baragovo misijonišče — Zambija, Zambija — Kakšen naj bo misijonar — Klic ob enajsti uri — Andrej Tumpej CM - osemdesetletnik — Strategija kitajskega komunizma — Kitajski misleci — Afriški problemi — Misijonarjeva molitev — Od riževih polj do oltarja Gospodovega — Po misijonskem svetu — Misijonska nedelja v Argentini.

LEPO SE PRIPOROČAMO ZA PORAVNAVO NAROČNINE!

Correo
Argentino
Sec. 34 (B)

TARIFA REDUCIDA

CONCESION 5612

Registro de la Prop. Int. N° 860.246
Domicilio legal, Cochabamba 1467.
Director responsable, Lenček Ladislav
Buenos Aires

Slika na prvi strani: Sijamski novo-
mašnik blagoslavlja svojo mater.
Slika tu zgoraj: Misijonar Ivan
Stanta CM, med prvoobhajanci.